

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Cap_Zbynek-Stmivani-Bewagi.pdb

PDB Name: Stmívání
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.12.2002
Modification Date: 8.12.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stmívání

Zbyněk Čáp

Pád do tmy, aneb Velmi přerostlý prolog knihy Návrat legend.
V epizodní roli účinkují lidé rasy Bewagi!

Za hranicemi paměti tří generací lidstva je dost prostoru pro tisíce romantických představ. Co to jsou fakta... Dnes můžeme za cenu dlouhého hledání v archivech zjistit, zda byla před sedmi sty let první jaderná zbraň svržena na Hirošimu, nebo na Hitlera a proč. Ale jenom naprostý šílenec by se dobrovolně vrhl do oné staletími navršené kopy žvástů, domněnek a náhodných faktů, aby zjistil, zda japonští ninžové skutečně skákali deset metrů vysoko...

Harold Modrozub, šéfredaktor epického seriálu Barbar Sirocco

Začalo to velmi pohádkově. Kdysi dávno se jeden zcela obyčejný mladík v pravý čas podíval na správné místo. Následkem toho se do několika let stal nejmočnějším mužem planety Země a časem i vesmíru, nadaný právem si tu a tam povykládat nad šálkem čaje se samotným Bohem. Tuto čest předal i svým dědicům a pod jejich správou se Země stala velmi pohodlným a bezpečným místem pro život.

Všichni rozumní lidé si říkali, jaké to bylo štěstí, že si Bůh tehdy vyvolil pro kontakt normálního muže a ne nějakého megalomanského pošuka. Těch zbývajících čtrnáct si v průběhu dějin tiše myslelo, že Petr Kalous až tak normální nebyl a že by se bez těch božských dýchánek žilo rozhodně lépe. Všichni ti škarohlídi se honosili stylovou korunou, genetickým odkazem prvního z císařů a spornou ctí, dostávat od Boha příkazy, o jejichž plnění se nediskutuje...

Ale konec konců, hlavně že je Země bezpečným a pohodlným místem pro život a hlavní město Praha je její výkladní skříň.

Na první pohled vypadá téměř stejně jako před sto lety. I jako před pěti sty lety. Vždy jen a pouze dynamické moderní velkoměsto. Na druhý se však dá zahlédnout jisté zmenšení zastavěné plochy. V historii prosperujících měst nevídaná věc. A na třetí podívání lze říct, že jediné co prodělalo změnu k lepšímu, je Císařský palác. Před několika málo týdny byl na počest korunovace nového císaře oplášťován prakticky nezníčitelnou vrstvou čistého diamantu. Jeho obvyklý lesk tisíců oken se ještě zvýšil a navenek takhle paráda hlásá moc a slávu Říše, přesně tak, jak si kdysi dávno přál její zakladatel. Vždyť co se Říši může rovnat! Jediná dosud přežívající inteligentní rasa známého vesmíru dodneška osídlila planety u stovek sluncí a miliardy jejich příslušníků si nikdy nezapomenou připomenout si významná výročí svých vládců, beze stopy ironie či vzdoru. Ale tohle je jen zdání...

Jen první pohled.

Druhý pohled však také neukáže nic.

Chceme - li zjistit pravdu, musíme zamířit přímo ke špici pyramidy zvané císařská vláda.

× × ×

Začalo to nedlouho po korunovaci Petra III. Skončilo jednání Velké rady a příslušníci vlády se loučili se svým vládcem uctivými úklonami, zatímco herold rázným a hlasitým; "císař odchází!" upozornil členy širšího dvora shromážděné přede dveřmi. Piet de Rijk, nedávno ještě admirál, dnes císař Petr III. se však na nikoho nedíval. Rychlým krokem opustil jednací sál, proběhl předsálím a zmizel. Za ním poněkud volněji vyšli i ostatní členové rady. Předsálím se rozlehl šum hlasů, když dvořané začali zjišťovat od členů užší vlády otázky jednání. "Císař oznámil novou kolonizační politiku," vysvětlil jim všem kníže Philips, toho času premiér, jinak dědičný správce provincie Australia. "Říše si nemůže dovolit ustrnout. Jestliže není možné humánními prostředky donutit k migraci svobodné občany, přestěhujeme obyvatelstvo Nadějí."

"Ty lenochy? Devadesát pět procent z nich v životě nepracovalo," ušklíbl se kdosi.

"Uvidíme... Podrobnosti plánu upřesním, prosil bych pány barony z měst, kde jsou čtvrti Naděje s více než třemi miliony obyvatel, aby mne následovali do jednacího sálu." Jeho zvací příkaz se rychle rozšířil celým předsálím a část jeho osazenstva se přesunula do sousední místnosti. Phillips byl nějaký netrpělivý. Začal mluvit ještě dřív, než se všichni pořádně usadili: "Přátelé. Jak všichni nejlépe víte, stává se situace v Nadějích kritickou. Jejich zásobování, přestože je omezené na nejzákladnější míru nutnou k udržení života, je stále dražší. Lidský materiál, který je v nich uklizen, navíc pomalu degraduje. Původně byly navrženy jako dočasné útulky pro lidi bez zaměstnání. Dnes v nich však v průměru žije už devátá generace lidí, jejichž jediným zaměstnáním je a vždycky byl, pobyt v Naději. Jsou to, abych použil výstižný lidový výraz, 'flákači z povolání'. Ke všemu mezi nimi samotnými vzrůstá nespokojenost. Poslední případy pokusů o nepokoje ve vídeňské, káhirské a montevidejské Naději byly potlačeny jen s použitím síly, to nemluvím o incidentu v Melbourne," krátce se zamračil, "kde se rabujícím hordám dokonce podařilo proniknout do vnějšího města. Jediným řešením je rozptýlit je do neškodných skupinek. Je vyloučené, abychom je rozpustili mezi normální občany. Tím by se nic nezměnilo, neboť bychom je tak jako tak museli živit. Jediným smysluplným řešením je deportace. Budou dáni k dispozici správcům pohraničních světů. Tam budou rozptýleni po dostatečně velkém území, v přiměřeně malých skupinkách, které se chtě nechtě budou muset zabývat zemědělstvím, protože druhou eventualitou pro ně bude hladomor."

"Vždyť o zemědělství nemají ani potuchy. To je posíláte rovnou zemřít!"

"Budou včas a důsledně vyškoleni. Další dotazy?"

"Co když se nějaká taková skupinka vyzbrojí a začne vydírat sousedy?"

"Bude nad nimi prováděn běžný dozor."

"A co když..." Dotazy pokračovaly.

× × ×

Velitel císařské stráže měl dokonalé instrukce. Do místnosti za zády jeho mužů nesmí nikdo vstoupit, neboť císař medituje a nepřeje si být rušen. Nikdo ho nesmí vyrušit ani komunikátorem. Byla to však pro strážce snadná, až nudná služba. Nikdo nechtěl riskovat a zkoušet, co by se v takovém případě s narušitelem stalo.

Místnost za dveřmi však byla prázdná. Je pravda, že do ní císař vstoupil, leč sotva se zavřely dveře, vlastnoručně aktivoval přenosové zařízení. Ovládání tohoto teleportu bylo zcela utajené, hlášení o přenosech se nikam nezaznamenávala a nikdo kromě císařů neměl tušení, kam je vlastně zaměřen. Vynořil se v obrovském sále kdesi hluboko ve sklepech. Místnost byla dokonale klimatizovaná, tak aby zaručila co nejdélejší výdrž pokladům, které skrývala. Byly to knihy, statisíce knih. Stovky knižních regálů byly dokonale metodicky roztříděny. Autoři, témata, překlady téhož díla do různých jazyků a v neposlední řadě i zájem, který v zakladatelích knihovny vyvolaly. Dělení podle zájmu bylo nejhrubší. Jen do dvou skupin, modré a žluté. Modrá sekce byla důsledně používána. Přestože do knihovny chodil vždy jen jediný člověk, za ta staletí její existence byly v běhounech vyšlapány skutečné stezky. Zato žlutá byla téměř panensky netknutá. Přesto dnes císař zamířil právě do ní. Ale ač se zde tělo Petra III. ocitlo poprvé, jeho božské vědomí už zde muselo být poněkoliť. Výsledky předchozích návštěv však nebyly příliš povzbudivé, neboť císař vnímal vesmíranovu nechuť. Přesto sáhl do regálu. Ne po něčem konkrétním, jen tak naslepo. Vytáhl knihu, otevřel ji kus od kraje a začal číst. Kupodivu ho děj zaujal. Celý život byl vojákem, na romantiku a fantazie si nikdy nenašel čas. A snad právě proto se chytil. Epizodka o odstrkovaném mladíkovi, který se nenadále projeví jako mocný muž s neobvyklou schopností měnit realitu... Jak že mu říkají? Mág? Bleskově knihu prolistoval a sáhl po další. A po další. V každé knize žluté sekce se dříve či později objevil někdo, ovládající tuto schopnost. Někdy jich dokonce bylo víc, ve spolupracujících či soupeřících skupinách. Vysvětlení tohoto fenoménu nebylo nikde podáno. Síla, kterou se daní muži a ženy učili používat, prostě existovala... Pocítil náhle, jak se probralo vědomí vesmířana. "To není nic divného, můj lid dokázal něco velmi podobného také," prohlásil Bůh.

"Ano, ale lidé tím nevládnou, pokud jim nepomůžeš. Nevěřím, že by to v minulosti šlo a nyní to jen atrofovalo."

"Ty tomu nevěříš. Miliardy tvých poddaných také ne. A přesto se tyto knihy vydávají a ve velkém množství prodávají přes šest století. Vždyť tuto část knihovny si vynutil už legendární Martin Věrný, snad jsi nezapomněl o koho šlo."

"Samozřejmě že ne, byl to přítel mého vznešeného předka. Ale co na nich může být tak zvláštního?"

"Ty se ptáš? Nahlédl jsi jen do jedné a už to tě donutilo přečíst si ji od začátku až do konce. Lidé milují tajemné a nevysvětlitelné věci, nikdy sis nevšiml?"

Císař již neodpověděl, místo toho si podal další knihu, se kterou odešel do odděleného čtenářského salonku. Pohodlně se natáhl v anatomickém křesle a začal číst.

× × ×

Uběhlo několik let...

Pozemských.

Ti druzí počítají trochu jinak. Ale musíme se k nim chtít nechtě podívat. Vítejte proto u lidí (ve filozofickém smyslu,) kteří jsou pro ty druhé odpradávná pouze blednoucí legendou.

× × ×

Cvičná loď Meha Da 'ar nebyla žádný drobeček. Jak by také, když se jednalo o skutečnou bitevní loď, pro zastaralost převelenou do zálohy vrchního velení a určenou k dokončovacímu výcviku posádek flotily. Mezi její ovládání a výkonné systémy byly vloženy oddělovací členy. Díky nim mohlo vše reagovat jako doopravdy, aniž by v případě chyby hrozila katastrofa. Ta nebyla nikdy daleko. Boje s kerkanskými vetřelci trvaly už pěkně dlouho, se střídavými úspěchy a výcvik vyžadoval vysoké tempo. Stresovaní kadeti, které okamžitě od příchodu na loď čekaly téměř skutečné bojové podmínky, občas prováděli neuvěřitelné hlouposti. Nedávno navigátor zavedl loď místo ke cvičnému cíli přímo na Bewagasar a jeho druhové klidně zahájili bombardování. Nebýt simulačního systému, způsobili by na domovské planetě pěkný masakr. Celý ročník byl potrestán snížením hodnosti o dva stupně a vrácen do školy. Tento výpadek citelně postihl zařazování nových lodí do služby a možná vedl ke ztrátě jedné starší.

Byl poslední den před svátkem Exodu. Posádka, ani kadeti už na dnešek neočekávali žádné výcvikové úkoly, všichni byli svátečně naladěni. Optimální chvíle na šok. Na programu je nácvik ústupu ze ztraceného boje! Admirál Hada se ve své velitelské kajutě ušklíbl a spustil program. Na monitorech posádky se nenadále objevila přesila lodí článkovců a zahájila palbu. Jednotlivé sekce Meha da 'ar inkasovaly virtuální zásahy, škody snižovaly její použitelnost až nakonec velitel přikázal ustoupit. Bitevník zmizel v hyperprostoru a jeho skokový generátor jej v jediném okamžiku přenesl o stovky světelných let stranou. Skok byl jedinou součástí cvičení, která se musela odehrát doopravdy, neboť průvodní jevy byly nesimulovatelné.

Tentokrát se to povedlo. Ale během simulací v předešlém období se posádka mnohokrát dozvěděla, že se únik nepodařil. Kolikrát se jim na displejích ukázalo prohlášení admirála Ho' De Waiy, možná moudré, ale v jejich situaci výsměšné: "Loď je možné opravit, nebo postavit znovu. Ale mrtvola plovoucí vesmírem už své znalosti nikomu nepředá..." Cílem cvičení bylo vytrénovat intuici velitelů - 'co loď ještě snese' a simulační program proto vytvářeli nejlepší vědci, lodní konstruktéři a vojáci státu. Pokud byla loď zničena během simulace, neexistovala žádná naděje, že by vydržela ve skutečnosti. Vrátili se do reálného prostoru a cvičný program pokračoval. Technické čety vyrazily do vnějšího trupu k hlášeným škodám. Jejich reporty upřesňovaly původní hlášení automatických systémů, z nichž některé byly poškozené. Strojovna ohlásila: 'Byl poškozen gravitační kompenzátor, nemůžeme opět dosáhnout skokového zrychlení.' Tak tohle by byl opravdu problém.

"Jak dlouho bude trvat oprava?" dotázal se velící kadet Qe.

"Závada je neodstranitelná, kvůli omylu zásobovače nejsou náhradní díly. Poručík Giunewa spáchal rituální sebevraždu."

"Rozumím. Můstek končí." Qe zavolal na spojaře: "Vyšlete nouzový signál k velení!"

"Rozkaz pane!" Kadet u spojovacího centra odblokoval požadovanou funkci a odvysílal standardní hlášení s prosbou o opravu. Bylo uvedeno jménem lodi, aby je spojaři v centru mohli odlišit od skutečného volání o pomoc, které by uváděl jen kód. Ve skutečnosti by za nějakou dobu dorazila dílenská fregata. V jejich situaci však místo přiletu opravářů zaznělo jen hlášení velícího admirála: "Končím výcvikový den. K vyhodnocení se shromážděte v kapli."

Kadeti opustili stanoviště, která ihned zaujala normální posádka. Zvědaví na hodnocení svých výsledků spěchali do kaple, největšího sálu v lodi a vlastně jejího společenského centra. Velitel tam již čekal. "Bojovníci! Dnešní úkol jste splnili na výtečnou. Všichni, kromě kadeta To's, dnešního spojaře. Víte, kde jste udělal chybu?"

To's byl vzrušením celý modrý: "Žádné si nejsem vědom, ctihodný."

"Ale to byste měl," odsekával admirál významně slabiky. "Nepřesvědčil jste se o směřování vysílacího systému. Zpráva byla odeslána do volného kosmu, naštěstí mimo oblast našich nepřátel. V opačném případě byste zavinil zničení celé lodi. Za tuto chybu vás trestám odnětím práva opustit loď do doby, než třikrát úspěšně splníte všechny úkoly cvičných letů." To's si viditelně oddychl. Admirál měl dnes dobrou náladu, jindy by trest byl důraznější. Znal hororová vyprávění o kadetech, které rozčilený velitel nechal vyhodit v pouhém skafandru z lodi a vrátil se pro ně, až když byli téměř šílení strachem. Admirál pokračoval: "Kadeti! Váš spolužák To's nebyl potrestán za svůj omyl, ale za to, že jej ponechal bez opravy. Nevyslal novou zprávu, přestože se nedočkal odpovědi. Pamatujte si to. Rozchod, loď se vrací na Bewagasar."

Sál se rychle vyprázdnil. Za okamžik v něm zůstal jen To's a jeho nejbližší přátelé. "Podívej se na to z té lepší stránky," utěšoval ho druhý inženýr kadet Sevak. "Ještě loni bys ke všemu dostal pár bičem a na můstku by ses neukázal nejméně dva staré roky..."

× × ×

Běžné vysílání má omezený dosah, neboť je nutné vysílat do všech stran současně. Směřované nouzové vystačí s nižším výkonem a přesto dodá zprávu dál. Třebas i přes několik tisíc světelných let, do oblastí, které obývají lidé zcela jiného druhu. Zde způsobila poplach.

Byl hvězdný čas 620.164.160. Stošedesátá minuta pozemského času, stošedesátýčtvrtý den roku šest set dvacet Éry Říše, nechť je císařskému míru přána věčnost... Na daleké Zemi se právě jaro severní polokoule pomalu lámalo v léto, v sadech kvetly stromy a vítr roznášel jejich vůni. Jak vzdálená představa zde, na vojensky stroze zařízeném můstku hlídkové lodi. Jaros Klein, kapitán Ostříže, si povzdychl. Ještě pár let služby a úplně zapomene, jak vlastně skutečné jaro vypadá. Dovolenu už neměl bůhvíjak dlouho, nevýhoda služby na prestižní lodi.

Před hodinou dokončili záťah na pašeráckou skupinu, specializovanou na krádeže malých plavidel. Předmět doličný, přepychový meziplanetární člunek, byl uložen v doku Ostříže a pašerácká loď obsazená výsadkem odletí za okamžik na Wellington. Tam bude její posádka odsouzena, pravděpodobně k deportaci na vězeňskou planetu If. Klein potvrdil odlet zajaté lodi, rozloučil se s Jestřábem, sesterskou lodí podílející se na akci a přikázal změnu kursu. Jenže než proběhl běžný kolotoč potvrzování příkazů, ozvalo se spojové stanoviště: "Kapitáne, zachytili jsme kódovanou depeši."

Kdo to u všech čertů může být? Rozvědka přeci nehlásila, že by pašeráci měli mít komplice. "Podrobnosti?" dotázal se kapitán.

"Zpráva byla komprimována. Algoritmus byl identifikován jako podskupina přenosového protokolu ET - 01."

"Dekódovat."

"Rozkaz pane, provedeno."

"Předvést."

Můstkem Ostříže se rozlehla slova depeše. Cizí slova v cizím jazyce, vzdáleně povědomém. "Někdo si z nás vystřelil. Tohle zní jako hatmatilka těch mumií v Muzeu vesmíru. Zachytil to Jestřáb také?"

"Zřejmě ne, kapitáne. Pokračuji v přípravách na... Ne, právě zastavili odpočet."

"Zachytili to!" nedokázal Klein potlačit vzrušení. "Ať to pošlou sem, byli od nás přes šedesát jednotek, mohli bychom ty vtipálky zaměřit. A odvysílejte úplnou depeši na velení, ať si s tím lámou hlavy taky."

Ostříž byl velitelskou lodí skupiny, Jestřáb mu své údaje ochotně předal a jakmile je měli pohromadě, byly provedeny patřičné výpočty. A když byl znám výsledek, zůstali překvapení důstojníci mlčky sedět. Zdroj vysílání byl dva tisíce pět set světelných let od vnějších hranic Říše.

"Myslíte, že je to možné? Celou dobu se myslelo, že se zničili...", zauvažoval nahlas navigátor, poručík Jamato.

"Proveďte výpočty ještě jednou."

Stalo se. Vzdálenost zůstala, s odchylkou v řádu desítek světelných let, tedy zcela zanedbatelnou.

Klein pokrčil rameny. "Nedá se nic dělat. Předejte velení všechno, tohle je nad naše možnosti."

× × ×

Úkolu předat zprávu o objevu císaři se ujal osobně velkoadmirál Henry Wallace. Depeše ze vzdálené hlídkové lodi přišla brzy ráno standardního času. Admirála kvůli ní vytáhli z postele a tak si řekl, ať si císař, kterého ještě jako kluk obdivoval coby hrdinu Pieta ze třetí čtyry, a později pod ním sloužil, také užije. Nechal se přenést do císařského paláce a požádal o audienci. "Císař je v kapli," dozvěděl se od nějakého dvořanského ranního ptáče.

"Jak dlouho?"

"Od včerejšího odpoledne, jen co skončilo jednání rady."

"To je tam přes půl dne? Neumřel?" zauvažoval Wallace.

"Nemyslím. Na každý pád, já se ho ptát nebudu, jak se cítí. Mohl by mi to poslat na jednom papíře současně s udělením léna někde v pásu asteroidů," odušil dvořan, baron z nějakého městečka na jihu, snad ze Sevilly.

"Tak si tu na něj čekejte třeba do konce světa, ale já jdu."

Dvořan se ho pokoušel odradit, ale nepochodil. Admirál byl nezadržitelný. Vahou své funkce prošel přes strážné u dveří kaple a vtrhl dovnitř. Zmateně se rozhlédl. Místnost byla prázdná. Už se otáčel ke dveřím, aby se zeptal vojáků, když tu spíš vycítil než zaslechl projev teleportace. Ohlédl se tím směrem. Přichozím byl císař. Vypadal unaveně, nevyspal a ke všemu chvatně schovával do kapsy nějakou knihu. "U všech čertů, admirále, co tu děláte. To nemohu mít ani kousek soukromí!?" Nebyl to dobrý začátek rozhovoru, když císař začal nadávkou a titulem.

"Omlouvám se, Vaše veličenstvo, jde o závažnou zprávu z pohraničí."

"Tak, závažnou? Radil bych vám, aby byla."

"Hlídková loď zachytila depeši v cizí řeči. Byla identifikována jako řeč vesmířanů."

Císař sebou neklidně škubl. Informace ho nepochybně zaujala, protože jeho hlas přešel ze studeného tónu rozhněvaného vládce do polohy hovoru mezi dávnými přáteli: "Nesmysl, Henry... Od objevů na Talonu 8 najdeš slovník a výslovnost toho jazyka v každé větší knihovně. Někáký hlupák si prostě myslí, že mu to dává možnost předávat tajné zprávy."

Admirál zavrtěl hlavou. "Piete, to nebude jen tak prosté. Depeši zachytily dvě lodi a triangulační metodou se jim podařilo zaměřit vysílač. Byl dva a půl tisíce světelných let od vnější hranice."

"A sakra," uklouzlo císaři. "Byla již depeše přeložena?"

"Ano." Wallace hmátl do kapsy pro modul s dekodovanou zprávou a rozhlédl se kaplí po nějakém přehrávači. Žádný nenašel. Císař, nedočkavostí celý žhavý, proto použil své umění. Zablesklo se a v tom záblesku zmizelo mahagonové starožitné lehátko i několik svíců a místo nich se objevil přehrávač záznamů a komunikační centrum.

"Ah... To bychom tedy měli..." prohlásil mírně otřesený admirál a vsunul modul do patřičného slotu. Originální i přeložená zpráva se ihned nabídly k přehrání. "Není to nic moc, Piete. Vzdálenost byla dost velká..." omlouval Wallace nízkou kvalitu originálu, ale císař ho mávnutím ruky umlčel. Pečlivě naslouchal. A uvědomoval si, že jeho zájem člověka, který narazil na mimozemšťany je ničím proti zájmu bytosti, ke které nepřímo promlouvali její druhové.

× × ×

Zpráva byla neúplná, okolnosti jejího vzniku neznámé a za tisíce let se změni ledasco. I jazyk... Jazykové opravné systémy, založené na úrovni jazyka v době bewažské éry Ro, poněkud zkreslily její smysl. Vesmířanovy myšlenky se rozběhly po falešné stopě... 'Oni přežili. Zázrak! Ale jsou to ubozí uprchlíci... Po tisíce let bloudí vesmířem, jejich loď je těžce poškozená... Poslední z celé flotily... Musím je najít a přivést sem. A dát jim důstojný dar na uvítanou... Dát jim... Tento svět?'

× × ×

"Kolik lidí ví o depeši?" zajímalo císaře, když záznamy skončily.

"Posádky obou hlídkových lodí, noční směna velitelství, touhle dobou už i polovina ranní..."

"Ano, to je pravděpodobné..." Císařův hlas se vytratil. Sáh do čtecího zařízení pro modul a to se ve vteřině opět změnilo na lehátko a svícny. Tato událost nastala přímo před admirálovými očima. Nevnímal ji. Teprve až bylo uklizeno, bylo mu dovoleno vidět i myslet a muž zamrkal: "Omlouvám se, Piete, nějak jsem se zamyslel."

"Nevadí, chápu tě. I mne mrzí tak zbytečná ztráta dvou lodí... Ještě štěstí, že se podařilo zachránit posádky. Pojdme..." Císař vyvedl mírně zmateného velitele z kaple a při loučení mu řekl, opět rozhodným hlasem nejvyššího vládce: "Drzost těch banditů nezná hranic. Na trestnou výpravu se okamžitě vydá Octavianus pod mým osobním velením."

"Rozkaz pane. Loď vám bude ihned k dispozici."

× × ×

Absolutně neměl potuchy, jak se to stalo. V jedné chvíli čekal na odpověď z velitelství a za okamžik se na ně vyřítla celá flotila drobných, ale těžce ozbrojených lodí. Dávaly zatraceně dobré rány, to jim musel přiznat. V několika minutách byl Ostříž neovladatelný a bezbranný. O pár tisíc kilometrů dál bojující Jestřáb byl na tom zrovna tak. A nájezdníci zmizeli právě tak rychle, jako se objevili, aniž by své oběti dorazili.

"Jaký to proboha mělo smysl," uvažoval kapitán Klein. "Zaútočí, poškodí loď tak, že je dobrá leda do šrotu a zase zmizí. Přitom poškozena byla pouze zařízení, nezahynul žádný člen posádky..." Váhavě sáhl po kusu papíru, na který ještě před hodinou nechal vytisknout předpokládanou polohu neznámého vysílače. "Co je to za nesmysl," prohlásil a list skončil ve vstupu recyklace.

× × ×

Nikdo nevěděl, k čemu vlastně došlo. Zejména ne ty desítky lidí, jejichž oči raději neviděly to, co vlastně dělají jejich ruce. Záznamy vesmířanské zprávy navždy zmizely. Když na místo činu dorazil Octavianus, byl zde již jen proto, aby na místě vyšetřil příčiny porážky. Před pátravé myslí císařských inkvizitorů předstupovali všichni členové posádek obou lodí. Zatímco vypovídali, jejich mozky byly neuron po neuronu prosévány, aby v nich nezůstala ani nejmenší vzpomínka na hlas z hlubin kosmu.

A mezitím se z tajné základny dost daleko od hranic vydala automatická loď, skutečný pouhý nosič senzorů, aby propátrala označený prostor. Bezvýsledně. Na místě, kde měl být poškozený transport jménem Meha da 'ar, vlastně Spasitel, ale psáno a čteno v prastarém jazyce lidu Homam, byl jen prázdný vesmír.

× × ×

'Neuvěřitelné! Císař se opozdil, nepřišel včas na zasedání rady! Děje se snad něco?' nesla se sálem slova v prosté řeči i efektnějšími, leč únavnějšími myšlenkovými přenosy.

"Kde je císař?" začal u příslušníků vnitřní správy paláce pátrat i sám kníže Philips.

"Jeho veličenstvo je v kapli," dostal po několika minutách zprávu od stráží.

'S těmi meditacemi to trochu přehání,' řekl si tiše Philips. 'Co k čertu plánuje?' Dozvěděl se to poměrně brzy. Císař se objevil v doprovodu neznámého muže. Cizinec byl ihned krátce představen jako profesor Kissinger, vedoucí katedry spojů na císařské univerzitě a bylo mu uděleno slovo. Mluvil dlouze a odborně, ale celkově z jeho slov vyplývalo, že stovky let používaný princip hyperprostorové komunikace má netušená rizika. Předvedl holografickou dokumentaci, příklady lidí přicházejících příliš blízce do styku s vysílací technikou. Skutečně, když diváky upozornil na detaily, vypadali mnozí hůř, než by odpovídalo období středního věku. Nato prohlásil, že univerzita už dlouho pracuje na řešení tohoto problému. Tento byl prý již vyřešen a je pouze záležitostí několika měsíců, než budou nová zařízení vyrobena a vmontována i do posledního meziplanetárního člunku.

"Děkuji vám, profesore. Ale několik měsíců je příliš, pokud jde o zdraví všeho lidu. Vláda se ze všech sil zasadí o to, aby bylo vše nahrazeno již v průběhu tohoto týdne," zakončil císař. V lavicích rady to zašumělo. Termín byl skutečně šibeniční, i přes vyspělou výrobní technologii. Císař si to uvědomoval také. Řekl: "Pánové. Jsem si vědom, že tento úkol je neskutečně obtížný. Ale nemůžeme proto před ním zavřít oči. Již v tomto okamžiku jsou informace o nové technologii rozepisovány do všech koutů Impéria. Je na vás a místních správcích, aby se riziko, byť potenciální, stalo co nejdříve minulostí. Začněte prosím konat ihned."

× × ×

Nikdo o tom neměl ani páru. Dokonce i sám Petr III. jen v náznacích tušil, že se s vesmíranem něco děje. Míval díky němu podivné sny, to ano. Ale tyto sny mívali i všichni jeho předchůdci a žádný z nich, kromě legendárního Petra I., si z toho nic nedělal. Jenže ve snech z poslední doby slýchal stále častěji ozvěny skutečných sporů. Či jsou? A proč? Pomohlo by...

'Tak o tom ani neuvažuj!' zamítl vesmíran stroze císařovo pouhé pomýšlení na psychiatrické sezení. Zůstala mu tedy jen samota nejvyššího vládce a průvod snových duchů. Nemohl se zbavit dojmů, že některé z nich začíná postupně poznávat. Tichý a rezignovaný hlas Velkého předka byl prvním. Na tom nebylo nic až tak zvláštního. Genetická informace císaře Petra byla díky císařské personální politice navždy přítomna v tělech mnoha významných důstojníků, všech členů inkvizice a císařů jako věčných prvních mezi rovnými. Z hlubin vesmíranovy paměti jednou unikla poznámka: 'Už navždy se budu chovat jako Petr Kalous.' Co však císaře pana de Rijk poděsilo, byla skutečná bouře hlasů, která se strhla vzápětí a které jeden přes druhého vykřikovaly: 'Jako Jean Beauvert. Jako José Sepuelda. Jako... Jako...' Jako všichni muži, kteří kdy usedli na císařský trůn...

Hlasy se ozývaly jen v čase polospánku, proto se mu začal vyhýbat. Knihovna shromážděná předky byla optimálním prostředkem. Četl tak dlouho, dokud ho úplně nezmohla únava, dokud nepřišla milost bezesného polovičního bezvědomí. Fantastické světy, tak vzdálené od reality sedmého století se mu vrývaly do paměti a stále častěji se přistihl při představě, že touží alespoň na okamžik zažít popisované.

Do toho přišel objev, že vesmírané stále ještě žijí někde daleko za nejvzdálenějšími hranicemi říše. Jejich pozemský zástupce byl objevem zcela ohromen, vždyť se po celou tu dobu pokládal za posledního! Příkazal a pomohl císaři zničit veškeré stopy objevu. K tomu se postaral, aby se podobná věc už neopakovala, neboť s vynaložením maximálního úsilí realizoval nový spojový prostředek. Zařízení, v mnoha detailech odlišné od původního, ztratilo schopnost přijmout jiný než lidmi vyslaný signál. Navenek tím vše skončilo. Avšak ve snech... V těch snech se začaly objevovat spory o tom, jak s objevem mimozemšťanů dále naložit. Bůh měl nepochybně cosi za lubem. Vědomí předků, více svázaná se svým pánem než myšlenky živého pana de Rijk, něco tušila, byla však proti ústřední síle bezmocná... Císař se proto raději ponořil hlouběji do magického světa, s jehož pomocí tak snadno unikl před podivnými předtuchami. Vesmíran si téhle jeho vášně zdánlivě nevšiml, jakoby se jeho veškerý zájem vybil oním dávným rozhovorem. Tím více překvapil nenadálou otázkou: 'Proč si nenecháš postavit vlastní holosál? Nebo máš snad strach, že by to nebylo úplně přesné?'

"Ne, tak to není... Jde o to, že by mi potom den se svými čtyřicetihodinami nestačil," povzdechl si císař.

'Mám pro tebe řešení, příteli...' Hlas přicházející z podvědomí přímo hladil. 'Osvobod' se od svazujícího těla a rušících povinností, tví předkové tě rádi přivítají...'

Myšlenka byla tak lákavá, až císaře zamrazilo... "Dovol mi ještě něco zařídit. Pak... Snad..." odpověděl.

× × ×

Když o nic nešlo, císař Petr III. s oblibou tvrdil, že je jen prvním z lidí. Také mu nic lidského nebylo cizí. Rozhodně si neupíral požitky. Jeho ložnice, to byla přímo svatyně užitkového luxusu. Žádný nábytek ve zbytku vesmíru nemohl být pohodlnější a elegantnější současně. Bufetový stůl měli rovným dílem na starosti kuchař s architektem a baterie lahví vína byla korunována svatozemským Lockerem. A protože nejen jídlem a pitím živ je člověk, leckteré křeslo či pohovku zdobily živoucí víly, nejkrásnější dívky z těch, které v minulých dvaceti letech spatřily světlo říšských světů.

Do vši té nádhery nezapadaly dvě věci. Levný komerční videoprojektor a neforemná transportní bedna, odložená v koutě. Císařův host, baron John Thor Peter Ford de Manchester Landis, na ni co chvíli vrhl zvědavý pohled. Příležitosti měl dost. Vládce ho pozval na promítání jakéhosi pradávného filmu o legendární minulosti a přestože první z prvních nespustil z promítací plochy oči, barona to zoufale nudilo.

Konečně blikavé světlo živých obrázků pohaslo a vystřídal ho měkký svit skutečných svíček. "Nuže, jak se vám to líbilo," zeptal se císař, jakoby si Fordova nezájmu vůbec nevšiml.

"Pouhá pohádka sire," zavrtěl baron hlavou. "Infantilní děj, nepravděpodobné situace a rekvizity... Už jen ta proměna člověka na zvíře... Já samozřejmě nepochybuji o tom, že Bůh to dokáže," dodal opatrně, "ale nikdo jiný. Rozhodně ne několika nesmyslnými slovy."

"Ale byla to stejně vzrušující doba, nemyslíte? Ta romantika... Krásné šaty, odvaha stejně důležitá jako čest..." císařův hlas přímo vábil.

"A také špína za každým rohem, chudoba a nemoci," odpověděl kysele Ford a dodal: "Nechtěl bych v těch časech žít."

Císař se pousmál. "To vám rád věřím. Teleportem se z paláce do úřadu dostanete rychleji a vířivou vanu dřevěná kád' nenahradí. Jste změkčilý, barone. Těžkosti jsou podle vás jen pro jiné. A je vás takových víc. Bohatí, vlivní, zhýčkaní. Zdánlivě nedotknutelní... Není to nuda?"

Nepatrný důraz na jednom slově způsobil, že Ford pobledl. "Ne sire," řekl však. "Mám mnoho zájmů a kdyby nic jiného, pak vedení svých laboratoří věnuji více času než leckterý průmyslník na plný úvazek."

"To mne těší. Skutečně. Věřil byste tomu, že někteří jedinci z naší společenské třídy zabíjejí... čas jinak?"

Krátký kvik mohl po zmínce o zabíjení vydat miniaturní králík v náručí jedné krasavice, ale stejně tak dobře i Ford sám. Císař dělal, že si ničeho nevšiml a téměř lhostejně pokračoval. "Jsem rád, že se vám práce v laboratoři tak líbí. Alespoň mi dohlédnete na jednu zakázku."

"Jaká bude libo, sire."

"Potřeboval bych," řekl zvolna císař a lenivým pohybem si stáhl na kolena společníci nalévající víno, "abyste mi navrhl a postavil zařízení," něco děvčeti pošeptal a to se s mírně zmateným výrazem zvedlo, "realizující magické jevy..."

Než Ford stačil něco říct, dodal: "V planetárních rozměrech."

Baron vycítil kšeft a začal smlouvat: "Bude to náročné, sire. Předpokládám, že by šla použít některá zařízení z holosálů série 602, ale synchronizace tolika snímků a výkonných jednotek... Jejich počet bude muset jít do statisíců... Myslím, že čtyři sta šedesát miliard kreditů je..."

"Myslím, že jsem v posledních letech poněkud přetáhl osobní rozpočet," přerušil ho císař s úsměvem, který mohl být stydlivý, kdyby nad ním nezářily oči dravce, "takže mi to postavíte za dobré slovo."

Ford se neudržel a vykřikl: "To je nemožné!"

"Nemožné?!?" nezadal si císař v síle odpovědi. Naznačil rukou a všechny dívky se vytratily. Pak o něco tišeji dodal: "Nemožné jsou jiné věci. Například zákon si myslí, že je nemožné kupovat si skutečné lidské děti a používat je jako jehelníček." Dálkově řízená bedna se zdvihla, dolevitovala do středu komnaty a rozevřela se. Pokoj zaplavila směs pachů. Jejich zdrojem bylo cosi, co ještě nedávno mohlo být asi desetiletým děvčátkem. Odpuzující podívaná zapůsobila na každého z nich jinak. Císař zachoval mrazivý klid, zato Ford se téměř zhroutil. Zapadl do hlubokého křesla a jen se trásl.

"Člověk musí obdivovat vaše znalosti anatomie a fyziologie," řekl po několika minutách tiše stoupajícího napětí vládce. Sepjal dlaně, propletl si prsty a podíval se přes ně na masu na dně krabice. "Věřil byste, že ta chuděrka žila ještě před pěti minutami?"

"Sire!" V samotném tom formálním oslovení bylo přiznání, v hrůze stojící v jeho pozadí.

Císař se výkřikem nenechal vyrušit, plynule pokračoval: "Toto je samozřejmě pouhá teleportová kopie. Originál je živý a zdravý zpět u rodičů a již téměř hodinu si nepamatuje nic o cele 13b. Zato vy byste mohl vyprávět. Kolik takových bylo? Padesát? Sto? S jídlem roste chuť, že?" Zašklebil se a vymrštil se z křesla s výkřikem: "Hlupáci! To si nikdo z vás, mocných a nedotknutelných neuvědomil, co je to statistika? Deset tisíc procent navíc, to je sakra dost, když jde o zmizelé děti..."

Císař Petr III. domluvil, rozkročil se nad baronem a čekal. Dlouho. Komnata se ponořila do dusného ticha. Pak Ford zdvihl tvář a jeho ústa vydala zvuk, hlas hrůzou zbavený všech barev. "Rozumím sire. Pouze vás zapřisahávám, netrestejte mou rodinu. Nevěděli o tom..."

Císařova tvář prošla rychlou proměnou, teď byla plná ublíženého údivu. "Ale barone, kam ten spěch? Já vás přeci nechci popravít. Kdo by mi pak postavil planetu zázraků?"

Baron ztěžka polkl a řekl: "Lituji sire. Na tak velký projekt nemám prostředky. I kdybych své poddané sedřel z kůže... Samozřejmě, to ne. Při legální úrovni daní nedám dohromady ani setinu nákladů."

"Sám jistě ne. Ale vy nejste sám. Svolejte lóži bratrstva, nebo jak tomu spolku říkáte a ať platí. Koupí si život. Pokud by se snad cukali, tak tady máte seznam. Myslím, že když jim ocitujete pár jmen, spolu s osobními preferencemi jejich vlastníků... Cože, podplukovník Darwin má rád... To je ale s odpuštěním prase... To nic. Nezapomeňte jim připomenout, že útek nic neřeší. Najdu si je kdekoliv." Nakonec se naklonil k voskově bílému baronovi a sykl: "Pro mne za mne, bavte se jak chcete. Ale kupujte si klony. Jestli se ještě jednou dozvím o zločinu bratrstva na svobodné bytosti, pak při samotném praotci přisahám, že těm ubožátkům ještě budete závidět. A teď zmizte, objednávku máte doma na stole."

Vznešený pan John Thor Peter Ford de Manchester Landis vyběhl z komnaty, jakoby mu hořelo za patami. Ale jen tak neunikl. Za dveřmi ho přivítala podivná sprcha. Byl toho plný kbelík a rozhodně nebylo o co stát. I nadpozemská krása má vedlejší produkty. Vzápětí se ho zmocnil teleport a se vším tím nadělením ho přenesl do Manchesteru.

Do sídla rodiny Fordů.

Do sklepů.

Do cely 13b.

"Tady máš tu svou špinu za každým rohem," řekl tiše císař a mávl rukou. Lidé potřebují k magii zvláštní stroj. Bohočlověku stačí trocha soustředění. Ubohé pozůstatky dítěte zmizely v anonymním hrobě na malém pohřebišti, kde se nikdo nebude ptát, proč byla jedna bytost na světě dvakrát. I tvůrci zákonů je musejí alespoň naoko dodržovat.

Pak si povzdychl a zamknul se v ložnici. Druhého dne ráno se deset lidí dozvědělo, že mají pět hodin na opuštění Země a již nikdy se nesmějí vrátit. Šest nadpozemsky krásných dívek a čtyřčlenná rodina, pro kterou to po necelém dni štěstí byla pořádně studená sprcha.

× × ×

Ať už si o tomhle císařově výstřelku mysleli cokoliv, měli hluboko v sobě uložený příkaz, že o vládcových plánech se diskutuje pouze tak dlouho, než se z nich stane rozkaz. Proto se jen s mírným znechucením rozhlíželi po pusté skalnaté krajině planety Z125 kolem sebe. Ponoření v myšlenkách na důvod tohoto císařského výletu málem přeslechli jeho příchod. "Buďte zdraví, přátelé," vykřikl jim nečekaně přímo za zády hlasem plným nadšení. Otočili se. Stál před svým stanem a vypadal jako šašek. Úzké hnědé kalhoty z přírodní látky těsně obepínaly jeho stehna a končily pod koleny. Tam byly staženy mašlemi a dál pokračovaly bílé punčochy. Boty byly kožené, vysoké do půle lýtek a protažené do dlouhé zahnuté špice s jasně červenou bambulkou na konci. Proti tomuto se černý kabát se žlutou podšívkou viditelnou přes prolamované rukávy, výrazný stojatý límec a široký klobouk zdobený načechraným peřím dal pokládat za téměř normální oděv. V pase ho měl císař stažený širokým opaskem, jehož zlatá spona jako jediná připomínala současnost, protože byla částečně překrytá říšskou hvězdou. Na levém boku císaři z opasku visel a částečně se mu pletl pod nohy dlouhý rapír. "Vítejte na Planetě zázraků!"

"Vaše veličenstvo?!?" vykřikl ohromeně Phillips a měl co dělat, aby se nezačal smát.

"Pěkné, že? Tehdy ale měli smysl pro parádu, kam se na to hrabeme, s našimi černo - černými uniformami," nevšímal si císař jeho ztraceného boje. "Je to vůbec ohavnost, takový nedostatek představitivosti u nás. To musíme změnit." Stále hovořil stejně euforickým hlasem. Zasmál se, vykřikl 'luameda roiss erde!' a dvořané strnuli. Zavířil se vzduch, ozvalo se zapleskání a oni se ocitli v nezvyklých oděvech téhož druhu jako byl císařův. Prohlíželi si je se zjevnou nedůvěrou.

Císař pokročil kupředu, proti nim. Zastavil se u Phillipse a pravit: "Kníže, váš výraz mi dosti uctivým nepřípadá." Znělo to hrubě, ale císař se při tom usmíval a knížeti došlo, že je to jen hra. Vteřinku si v hlavě srovnával slova do podobného stylu a pak odpověděl: "Má tvář jest vždy stejná. Nenese masku falše ni přetvářky. Šat tento jeví se mi složitým a nepohodlným a jestli vám má tvář nepřípadá dosti uctivá, můžete mne účtě naučiti jinak!" Uskočil a tasil svou zbraň. Císař neváhal a jejich čepele se střetly. Žádný z nich neuměl šermovat doopravdy, brali to jako hru, dokud se císaři více - méně omylem nepodařilo zasáhnout Phillipse do tváře. Ten se rozzuřil, v amoku slepě zaútočil a jeden z jeho prudkých seků vyrazil císaři zbraň z ruky. Pak se rozpráhl a provedl prudký výpad. Císař cosi nezřetelného řekl a vzápětí ho rapír probodl skrz na skrz. Ten pohled přivedl Phillipse k rozumu. "Sire!!!" vykřikl zděšeně.

Císař stál, mírně se potácel a pak se zřítíl na zem, se zbraní efektně zabodnutou přímo do středu hrudi. Seběhli se kolem něj a zdrceného knížete a nevěděli si rady. Císař je na tento svět odvezl svou malou soukromou lodí, jejíž posádkou byli v nejnnutnějším případě oni sami a teď jim chyběl lékař. "Teleport!" napadlo někoho nejjednodušší řešení, jediné, které v dané situaci mohlo pomoci. Ale nebylo k ničemu. Lod' se odmítala otevřít.

"Musíme z něj aspoň ten krám vytáhnout, ať se při každém pohybu nerozřezává zevnitř dál," navrhl guvernér kvadrantu vévoda Walhams a sám se sklonil ke zbraní. Škubl za ni dřív, než se mu to někdo pokusil rozmluvit. A zůstal zírat.

Už při svém pádu na záda císař zbraň ze sebe částečně vytlačil, v těle mu jí vlezlo posledních dvacet centimetrů. Očekávali podvědomě, že v okamžiku, kdy ostrý kov tělo definitivně opustí, se začne vylévat krev. Jenže se nestalo nic takového. Naopak, i ta trocha krve zmizela, rána včetně oděvu se zacelila a Petr III. vstal. "Že vám to ale trvalo," řekl pobaveně.

"Pane! To není možné! Viděli jsme, jak..."

"Planeta zázraků, neřikal jsem vám to?" Obrátil se k Phillipsovi, který stále ještě seděl na zemi u vytlačených obrysů císařova těla a zíral. "Jste lepší, měl bych více trénovat. Za odměnu vás naučím, jak se zbavit tohoto příšerného ohozu. Říkejte po mně: 'Roiss erde o im' a myslíte na něco praktického k ..." Zmlkl uprostřed věty. Sklonil hlavu a pravou rukou si přitiskl na ústa, aby se sám nezačal smát. Vypjaté nervy ostatních však podlehly. Skupinkou říšských šlechticů se rozlehl řehot. "Chtěl jsem říct, myslíte na něco praktického. V tomhle studeném počasí je nahota poněkud nezdравá," pokračoval po chvíli císař, zatímco nahý Phillips nevěděl, kam s očima. Císař mu pomohl sám. Zopakoval nelogický sled slabik a oni všichni se opět ocitli v řádných oděvech příslušných svým úřadům.

"Pěkné," řekl pak lord Walhams při společné večeři cestou zpět na Zemi. "Ale k čemu to vlastně bude dobré? Holosály jsou praktičtější a bezpečnější."

"Řekněme, že je to varianta trestu."

"Cože? Tohle hraní, spojené s neomezenými riziky pro všechny zúčastněné?"

"Pěkně jste to řekl. Přesně tak. Pro nejruznější anarchisty a buřiče, kterým nevyhovuje říšský řád. Uvidí, že jediná cesta kromě řádu je chaos a úpadek. A aby to neměli tak snadné, okoření se to trochou fantazie. Budou se moci pokusit vybudovat novou společnost, zjistit, že není o co stát a pokorně se vrátit zpět pod ochranná křídla zákona."

"Nemyslím, že by to fungovalo," neskrýval své pochyby Walhams.

"Myslete si co chcete, vévodo," pousmál se císař. "Ale ještě pár doplňků a bude to fungovat tak, až se všichni budou divit..."

Mohl by to být konec diskuse, ale nebyl. Walhamse myšlenka pohádkové trestanecké kolonie zaujala, a začal se jí zabývat do hloubky. "Možná. Přesto ještě dotaz, pro upřesnění. To umění ovládnou všichni účastníci?"

"To v žádném případě ne. Jenom někteří, vybraní náhodným faktorem."

"A v tom spatřuji chybu, sire. Vy jste ztělesnění živého Boha, nejdokonalejší bytosti ve vesmíru. Vy nemáte zapotřebí vyvolávat mezilidské rozbroje, nebo si dokazovat moc za každou cenu. Ale v prostředí toho vašeho světa snů tomu tak nebude. Víte sám, jak málo stačí, aby v obyčejném holosále vypukl masakr. A tady zřejmě žádný záchranný systém nebude. Nebo se mýlím?"

"Nemýlíte."

"A přesto chcete dát moc takřka božskou do rukou bandy duševně vyšinitých případů? Víte, něco podobné jsem kdysi jako malý kluk četl. Myslím, že se těm lidem říkalo mágové a ve světě té knihy dobrovolně přijali kodex vykonavatelů příkazů. Ne vládců. Kde berete jistotu, že se ti vaši k něčemu takovému dopracují?"

"To nebudou šilenci!" vyjekl císař, ale rychle se uklidnil. "Máte pravdu vévodo. Bude zapotřebí doladit pár omezujících podmínek. Ale pak již bude jenom nekonečný svět plný divokých bestii a síla meče a magie, aby ho ovládla..."

× × ×

Na první pohled to nebylo vidět, ale firma SoL, Seeds of Life (tm), byla v hluboké krizi. Chybné rozhodnutí jednoho z někdejších vedoucích, spojené s přílišnou sebejistotou psychoinženýrské sekce zatížily hospodaření firmy na dlouhá léta dopředu. Pokus o dohnání technologického náskoku konkurenčního Humanicsu se krutě vymstil. Zkusili napodobit konkurenční řadu AnX B. a uspěli. Vytvořili děvčata řady Karen a ta byla skutečně dokonalá. Příliš dokonalá, než aby je císařská Komise pro etiku dovolila prodat. Ve skladech zůstalo dvě sta kontejnerů s hotovými klony. Každý kontejner udržující svou obyvatelku ve stabilizovaném stavu zatěžoval roční hospodaření firmy sto tisíci kreditů. Celková dvacetimilionová ztráta držela hospodaření společnosti pěkně u země a nebyla naděje, že se to snad někdy změní. Tak tomu bylo již několik desítek let. Dokud jednoho dne nepřišel do kanceláře doktora Sheepwooda ten divný zákazník.

Představil se jako kníže XYZ. Ne snad, že by neřekl jméno. Jenže to se Sheepwoodovi okamžitě vykourilo z hlavy a protože se nechťel ztrapnit, říkal nadále hostu důsledně pouze pane. Návštěvník prohlásil, že mu patří nově upravená planeta kdesi v pohraničí, na které chce vytvořit lovecký ráj pro náročné. A jelikož jsou klasická zvířata již okoukaná, nechal si genovou manipulaci vytvořit nové tvory. Problém je v tom, že nemá dostatečné kapacity na to, aby jich nechal včas vyrůst do lovného věku dostatečné množství. Proto, pokud by snad Sheepwood nic nenamítal, byl by rád, kdyby se na množení podílely laboratoře SoL. S jedinou podmínkou - maximální utajení. O projektu se nesmí dozvědět ani konkurence, ani státní zpráva.

"Proč ne ani stát? Vždy jsme uváděli, co budeme vyrábět," divil se Sheepwood.

Cizinec se usmál: Prý je ve státních orgánech příliš mnoho šlechticů, kteří by takovýto skvělý nápad rádi přijali za vlastní. Zaplatí prý hotově a protože má dobré konexe u dvora, jeho vděk se neomezí jen na to. Dokonce vymůže zrušení zákazu prodeje těch hrozných děvčat Karen X.

"Kdy?" nedokázal Sheepwood potlačit radost.

"Do dvaceti let. Nynější členové etické komise mezitím odejdou do důchodu a všichni jejich potenciální nástupci jsou mi více či méně zavázáni."

Radostný výraz doktora Sheepwooda se rozplynul a cizinec nebyl slepý. "Pochopte, za situace, kdy jediný člen rady může vetovat rozhodnutí všech ostatních... Ale žádnou starost: délku trvání svého projektu odhaduji právě na těch dvacet let a zaplatím během nich šest set milionů kreditů."

Částka vyrazila Sheepwoodovi dech - tohle zaplatí každoroční ztrátu a přinese hrubý zisk dalších deseti milionů. Začal cizince ujišťovat o tom, že udělají maximum pro jeho spokojenost a ještě víc, ale cizinec ho zarazil: Stačí mu úplně, když včas dodají žádané zboží a ZACHOVÁJÍ ÚPLNĚ UTAJENÍ. Bylo v tom víc než jen důrazný hlas, že se Sheepwoodovi po zádech přelila vlna zimy a horka. Cizinec se na něj díval tak, že být to o tisíc let dříve, zírala by z jeho očí dobře vybavená mučirna tehdejší inkvizice. Sheepwood studoval historii a něco o tom tedy věděl. "Jistě pane," řekl chvatně a přešel raději k sepisování smlouvy. Jméno... Ehm... Není podstatné.

Druh zakázky: namnožení dodaných vzorků.

Dodávka vzorků? Ihned.

Způsob platby: průběžně, první splátka hotově.

Podpisy? Proč ne. Klikyhák, který cizinec na papíře zanechal, mohl znamenat prakticky cokoliv. Pak odešel. Vzápětí zavolal příjímáči biotechnik, že se mu ve skladě objevila transportní krabice s mraženým biologickým materiálem. Neví pan vedoucí, o co jde?

To se stalo loni a zpočátku vše vypadalo úžasně. Zaslepení nabídkou peněz, které jim po dlouhém čase pomohou zvýšit platy, vrhli se všichni zaměstnanci s nadšením do nového projektu. Pochybnosti se vynořily teprve po čase. Protože v krabici byla jen několikadenní embrya, rozhodli se v souladu s doporučením od dodavatele, že první tvorové budou vypěstováni v hostitelském organismu. Výsledná mláďata měla být poměrně velká, proto byly jako hostitelky zvoleny krávy. Implantace se povedla a zárodky dobře prospívaly. Na skenech se objevovali tvorové neobvyklých tvarů, dávající záminku k nekonečným diskusím, co to vlastně bude. Očekávali téměř cokoliv. Kromě toho, co doopravdy vzniklo.

Blížil se termín, kdy měla slehnout první nositelka. V očekávání termínu ji přemístili do speciálního boxu a nechali hlídat. Podle hormonálních analýz zbýval do porodu ještě celý den a tak Sheepwood klidně odejel domů. Ještě se však ani nepřivítal s rodinou a už ho vyrušil signál komu. Volal Blauwitz, biolog. A tvářil se zatraceně divně. "Šéfe, mohl byste přijet? Už je to na světě..." Víc z něj Sheepwood nevypáčil ani slovo. Konec konců, nebylo se čemu divit, to musel uznat sám, když po příjezdu nahlédl do boxu. Kráva ležela na boku, z rozpáraného břicha jí vyhřezly vnitřnosti, kterými se beze spěchu živilo mláďe. Sheepwoodovi se udělalo zle. Na pohled na vnitřnosti byl zvyklý. Klony se vyvíjely zrovna tak. Napřed kostra, pak vnitřnosti, nakonec svaly a kůže a nechat nováčka hledat chybu v orgánech stornovaných zmetků býval oblíbený vtípek starších pracovníků laboratoří. Ale tohle bylo moc. Ta kráva stále ještě žila. "Jak se to narodilo?" zeptal se příškrčeným hlasem, "nevidím stopy porodu... Proboha, zastřelte někdo konečně to ubohé zvíře!" zařval hystericky po krátkém odmlčení.

"Prodrásalo se to zevnitř," říkal Blauwitz, zatímco další technik zmizel pro pušku. Vrátil se a třesk energetického výboje jakoby předznamenal celou budoucnost. Těch bestií nejrůznějšího druhu se narodila celá řádka. Tupí tvorové, neschopní spolužití s čímkoliv, bez rozmyslu útočící na cokoliv, byli děsiví. Pak jednoho dne pohár trpělivosti přetekl. Jeden přerostlý brouk zaútočil na chovatele. Pokousal ho a muž během několika minut zemřel.

"To už přestává všechno. Za tohle mi ty peníze nestojí!" prohlásil Sheepwood a zavolal policii. Odpověď byla okamžitá ale nečekaná. Policisté ani žádný jiný státní úřad nezasáhli, místo toho zanedlouho zavolala Sheepwoodova žena: "Clive, ty jsi odváděl Tonyho ze školy?"

Zděsil se. "Ne. Kde je?" Přesně v tom okamžiku zabzučel druhý kom. Mátožně, s neblahou předtuchou potvrdil příjem: "Tohle jsme si neujednali, pane Sheepwoode. Říkal jsem vám, žádné hlouposti. Ještě jeden takový pokus a budete si moci kluka vypěstovat z kolika vzorků jen budete chtít!" Hrozba dozněla a zůstalo jen ticho přerušeno spojení.

Sheepwood zůstal tiše sedět. Nebylo o čem mluvit, hlasitý hovor se přenesl i do druhého přístroje a Martha to slyšela také. Jen vzlykla, pak se i tato linka odmlčela.

Přešlo odpoledne i večer a Sheepwood stále ještě seděl ve své kanceláři. Kolem desáté se otevřely dveře a vstoupil ekonomický ředitel společnosti Martin Lee. Posadil se proti Sheepwoodovi a pravil bez úvodu: "Tak co? Stačí jedno mé slovo a těch třicet milionů první splátky se vrátí k zákazníkovi." Neříkalo se mu to lehce. Už si pomalu zvykl na černou čáru v grafu hospodaření a návrat k červené lince ztrát ho děsil, ale i on měl určité hranice snesitelnosti projektů.

Sheepwood dlouho neodpovídal. Když začal mluvit, hovořil o něčem úplně jiném. "Kdesi na hranicích Říše je autonomní svět, kde podle pověstí lidé nevěří v Cestu souladu, ale v historická náboženství. Trochu jsem se o ně zajímal. Slibují posmrtný život, buď v ráji, nebo v pekle. Peklo je osídleno tvory bez lásky a soucitu, kteří navždy trestají hříšníky. Mám obavu, že my, právě tady a dnes, vychováváme tyto ďáblы. A děsím se toho, kde bude ležet peklo, které oni osídlí... Ale projekt bude pokračovat. Slyšíte? MUSÍ pokračovat!!!" Pak se zhroutil.

× × ×

V pětadesáti letech byl císař Petr ještě příliš mladý na tak náhlou smrt. Proč, co se stalo? Byla to nemoc? A byla to vůbec nemoc? Hovořil právě k Radě, když se zapotácel a padl k zemi. Vrhlo se k němu několik nejbližších šlechticů, aby mu pomohli. Sklonili se nad jeho tělem. Vladař těžce oddechoval, tvář staženou křečí a pokrytou potem. Ozvalo se volání po lékařích. Příslušníci palácové zdravotní služby, nejlepší lékaři Říše, se vynořili ihned. Zdvořile, ale důrazně odehnali přihlížející a začali pacienta připravovat na transport. Císař se náhle na okamžik vzpamatoval. Pohledem, jehož klid podivně kontrastoval s předchozím stavem, přehlédl lékaře, provádějící předběžnou anamnézu i za nimi shromážděné šlechtice. Pak tiše, ale naprosto zřetelně prohlásil: "Nikdo nesmí cestovat ke hvězdám za současnou hranicí, protože..."

Protože... Proč, to se už nikdo nedozvěděl. Výrok zněl tak neskutečně, že se v radě rozhořela diskuse, zda ho vůbec přijmout jako císařův rozkaz. Spor byl rozřešen náhle. Nejohavnivější kritik zákazu, admirál Wallace na okamžik zmlkl a pak prohlásil: "Je to odkaz mého předchůdce, dohlédnu na jeho dodržování."

Překvapeným členům rady bylo brzy vše jasné. Několik lehkých telepatických doteků, vyslaných k admirálově mysli narazilo na známou, betonově pevnou hráz. Nový císař byl znám...

× × ×

Od velkolepého císařského pohřbu uplynulo sotva pár dnů a vše již běželo jako obvykle. Zemřelo tělo císaře, duše žije věčně a jenom to se počítá. Ale někteří pečlivější úředníci si brzy začali všimnout, že se nový císař občas chová velmi podivně. Jako vysoký důstojník flotily byl docela známou osobností a změna, ke které po přijetí císařské duše došlo, byla příliš neobvyklá. Ovšem tímto konstatováním veškeré pátrání obvykle skončilo. A pokud neskončilo a dotýčný zvědavý dvořan se pokusil pátrat dál, brzy narazil na císaře osobně. Po krátkém rozhovoru se rozešli, přičemž jeden z nich si odnášel neodbytný, avšak rychle slábnoucí pocit, že chtěl něco důležitého vyřídit. Nepomáhaly ani poznámky. Ať už na papíře, nebo v paměti asistentů, skončily zapomenuty, roztrhány, smazány.

S ohledem na to, jak mohli dopadnout, končovali ještě velice dobře. Na dvě sta lidí, mužů i žen se pokusilo císaři naznačit, že asi není vše úplně v pořádku a dvě sta lidí od něj odešlo s hlavou plnou šťastné nevědomosti. Celkově vzato, byla to jen čirá směla, když se jeden z nejposlednějších zaměstnanců vlády, vedoucí archivář Jacopo Passoti, připlétl k rozhovoru vicepremiéra Vladimíra Pavlovského s jeho pobočníkem. Minul je na chodbě ve střední části císařského paláce blízko sjezdového sálu číslo 12. Byli zabráni do důvěrného rozhovoru, týkajícího se císařovy nezvyklé pasivity. Passoti kolem nich prošel, ale po chvíli, když zašel za roh, mu to nedalo, zastavil a naslouchal. Jako člověk pohybující se potenciálně ve vládcově blízkosti byl obdařen psychickým štítem, aby císaře nerušil šumem svých myšlenek. Hovořící muži o něm neměli ani tušení. Vyslechl jejich rozhovor a tiše zmizel. Byl by si vše nechal pro sebe, nebýt náhodného příchodu samotného Pavlovského do Passotiho soukromého království konzervovaných papírů a stonásobně jištěných počítačových databází asi o týden později.

Kníže požádal o nějaké dokumenty z období vlády Josefa I. a protože se jejich kopírování poněkud protáhlo, začal se s archivářem bavit. Ten mezi řečí nadhodil něco o tom, co asi s císařem je. Úplný nezáměr, který mu byl odpovědí, ho poněkud, spíše dost, zarazil. Pokusil se knížete upamatovat na nedávný dialog. Šlechtic si rozhovor pamatoval, ale neměl ani potuchy, že by se týkal císaře. Navíc, archivářovy nářázky v něm vzbudily dojem, že se muž pokouší přinejmenším o zorganizování proticísařského komplotu. Passoti nařčení rozhořčeně odmítl. Komplot ne. Jenom taková zajímavost. Copak je to poprvé? Nabídl knížeti pro pobavení odhalení několika menších císařských tajemství, vytažených z archivů. Klípky, žertíky, situace, které se mohou stát komukoliv, i když je myslí spojen se skutečným Bohem a také jedna maličkost, tu ale bude nejlepší ukázat na vlastní oči. Nejlépe hned, dokud je jeho veličenstvo mimo palác.

Passoti předal službu pomocníkovi a odvedl svého návštěvníka do technického sektoru paláce, tam kde nejen hosté, ale ani běžní pracovníci paláce většinou nestrčili ani nos. Ve výklenku ve stěně tam byly kovové dveře. Archivář stiskl prosté plastové tlačítko na jejich rámu, zpoza dveří se ozvalo slabé hučení a po několika nekonečných minutách přijela kabinka výtahu. Dveře se otevřely. Když však Pavlovský nahlédl dovnitř, měl co dělat, aby se donutil Passotiho následovat. Výtah vypadal, jakoby ho tu zapomněli dělníci v době stavby paláce. Odřený lak, ve kterém během staletí tisíce znučených cestujících zanechaly otisk svého rozpoložení ve formě více nebo méně vulgárních nápisů či obrázků, vypovídal nejlépe, jaký zájem je výtahu věnován. Neudržel se a zeptal se svého průvodce, zda je to bezpečné.

"Po technické stránce ano. A pokud vám vadí ty malovánky, udělejte to jako já. Nedívejte se na ně," řekl Passoti a stiskl nějaké tlačítko za svými zády. Zavřely se vnitřní dveře klece a ta začala zvolna klesat.

Velmi zvolna. Pavlovský se začal nudit. Prohlížel si malůvky, ušklíbal se nad rádoby vtipnými vzkazy a nakonec spustil: "Tak povíte mi konečně pane Passoti, kam vlastně jedeme?"

"Ještě okamžik," dostal odpověď.

"Jestli je to špatný vtip, tak toho budete litovat."

"Vydrzte kníže, za chvíli uvidíte, že žert by skutečně nebyl na místě." Úředník hovořil tak vážným hlasem, že samotný jeho tón stačil. Kníže Pavlovský více nenaléhal.

Výtah klesl ještě o několik pater a Passoti začal mluvit: "Znáte mou funkci. Císařský archivář, správce císařské pošty... Dalo by se říci, kancelářská krysa. Při téhle práci však mám přístup k dokumentům minulosti a tak, víceméně pro vlastní potěšení, jsem začal sepsávat historii císařské vlády. A při tom jsem narazil na podivnou nesrovnalost. Císařové prvních čtyř století, všichni, s výjimkou Petra I. Váhavého, se často na několik dní skrývali v soukromí. Nedalo mi to, zkusil jsem zkombinovat vzpomínky svědků a tak odhalil tuto místnost." Načasoval si prohlášení zcela přesně. Výtah právě zastavil a jeho dveře se otevřely do krátké chodbičky. Na jejím konci se nacházely druhé dveře. Železné, oprýskaná barva se napůl dělila o jejich povrch se skvrnami rzi. Plechová tabulka hlásala 'POMOCNÉ SKLADIŠTĚ 3b.' Dveře byly zajištěny řetězem z mohutných článků a masivním zámkem. "Takovýchto místností jsou ve sklepech desítky," pokračoval Passoti. "Pochybují, že by se našel někdo, kdo by věděl, co se nachází alespoň v polovičce z nich. Počkejte, nedotýkejte se toho odpadu..." zadržel Pavlovského, který se znechuceně pokoušel prohlédnout zaprášený zámek a najít klíčovou díрку. Zašátral ve stínu pod stropem a dveře v lehkém záblesku zmizely. "Replikované," vysvětlil. Chodba za dveřmi pokračovala. Studená, vlhká, odpuzující. Stěny z hrubého neomítnutého betonu pokrývala kresba stékajících pramínků vody. Trubky a elektrické kabely hostily miniaturní krápníčky z prachu slepeného vyplaveným cementem. "Tohle vše má jediný úkol... Přesvědčit náhodného návštěvníka, že vlezl do zcela bezvýznamného sklepa," vysvětloval Passoti.

"Tak tomu bych docela věřil," šíravě odpověděl Pavlovský.

"Ovšem, stačí udělat pár kroků, minout několik zbytečných dveří a vstoupit do těch správných... A jsme zde," dokončil Passoti pyšně. Místnost, do které vstoupili, byla obrovská. Osvětlená byla jen mírně, zato dokonale klimatizovaná. Světla ostatně rychle přibýlo, jakmile muži zašli dále. Na všech stranách je obklopovaly police plné knih. Dokonale seřazených podle autorů, dokonale zařazených podle žánru.

"Knihovna. A to je všechno? Co vás u bohů tak vyděsilo na obyčejné knihovně? Uznávám, tolik papírových knih má velkou cenu, ale jinak..."

"Tak za prvé: Je to největší knihovna na Zemi, možná v celém Impériu. A za druhé: Je celá věnovaná knihám označovaných v minulosti jako Science - fiction a Fantasy." Passoti vytáhl jednu z knih a ukázal nenápadné logo na obálce.

Pavlovského to nechalo chladným: "No a?"

"Sesbírali ji císařové počínaje již samotným Petrem I. Shromáždili všechny lidské sny - o technice, která poslouchá na slovo. O dalekých cestách ke hvězdám. Vše, co my dnes pokládáme za běžné a zcela zažité, bylo popsáno v těchto knihách, dávno před příchodem Boha na Zemi. A císařové sem chodili hledat inspiraci. S božskou asistencí se sny minulosti měnily na naši realitu. Sedm císařů zde nacházelo motivaci k zázrakům. Pak návštěvy ustaly."

"Zajímavé. Ale říkáte, že to již je minulost. Co na tom, že naše současnost vznikla z fantazií minulosti? Snílkové nám navrhli docela slušné věci."

"To ano," souhlasil temně Passoti. "Ovšem časy se mění. Říká vám něco pojem Operace Legenda?"

"Málo, skoro nic. Vyprávěl mi o ní otec, ten to zase slyšel od svého strýce. Byla to nějaká divočina za Jana IV., ne?"

"Ano, tak nějak by se to dalo popsat. Bylo to v době, kdy Bůh z nějakého důvodu ztrácel zájem o dění a zdálo se, že se z císařů stanou zcela obyčejní šlechtici - telepati, ale nic víc. Jan se pokusil bez božské pomoci rozvinout kolonizaci vesmíru. A to tak, že lidem předhodí příklad náhodných 'hrdinů', vhodných k následování. Z nějakého důvodu se plán zhroutil. Přes dlouhodobé pátrání se mi nepodařilo zjistit proč přesně. Jedním z důvodů by mohlo být tohle: Celé se to točilo kolem dvou ústředních postav, nějakého Marka Nansena a jeho družky. Císař na jejich vývoj věnoval velké prostředky. Aby děvčeti zajistil dostatečně tajemný původ, toleroval dokonce počátek vzpoury na Svaté Zemi."

"Cože, on o tom věděl? Tak o tomhle se v dějepise skutečně nedočtete..."

"To jistě ne. Prostě, 'Operace legenda'," zdůraznil Passoti název, "byla založená na párku 'hrdinů'. Jenže ti, dřív než mohli vykonat to, co jim císař plánoval, zmizeli. Beze stopy. Takže na tomhle se plán zhroutil a kolonizace se od začátku vlády Petra III. vede jinými způsoby. Jen, poněkud brutálnějšími..."

"To je pravda," neudržel se tentokrát Pavlovský. "Právě včera císař podepsal další deportační příkaz. Tentokrát to byly Naděje Káhirska a Moskevská."

"Kolik lidí?"

"Asi patnáct milionů. Odeslali je někam na Wellingtonův svět, na severní polokouli planety je právě jaro."

"Ještě že tak. Mají šanci dopadnout lépe než singapurští..."

"Mám dojem, že degradace byla příliš nízký trest pro člověka, který vysadil lidi z tropů přímo doprostřed krásné a idylické - zimní přírody."

"To jistě nebylo dostatečné. Ale odbočili jsme. Podstatná věc je, že po zmizení Nansena se Jan IV. začal o knihovnu opět zajímat. Ne hned, až těsně před svou fyzickou smrtí."

"Začal hledat nové nápady?"

"Ano. Ale změnil styl. Pojďte se mnou..." Vedl Pavlovského dále mezi regály. Jejich barva se postupně změnila z modré na žlutou.

"Má ta barva nějaký jiný význam, kromě organizačního?"

"Možná. Jak víte, císaři jsou poměrně posedlí tajemstvím vesmíranů. Podle jimi shromážděných dokladů se zdá, že modrá barva měla na světě cizinců charakter zdůraznění, nebo výstrahy. Jelikož je žlutá k modré inverzní, tak... Na každý pád, ještě i Jan IV. považoval po převážnou dobu svého života tyto knihy za zcela nesmyslné."

"A současný císař to čte? O co vlastně v těch knížkách jde?"

"V převážné většině se jedná o soupeření lidí a nelidských ras."

"Na tom není nic divného. Pozůstatky mimozemských společenství jsme několikrát našli."

"Ale já nemyslel vesmířany. Ty rasy jsou s lidmi geneticky kompatibilní, liší se pouze částečně vnější podobou, ale hlavně jazykem a zvyky. Také se o nich často mluví jako o původním obyvatelstvu, zatímco lidé jsou míněni jako vetřelci."

"Pohádky..." Pavlovský sáhl pro jednu z knih. Přelétl pohledem sumář děje na zadní straně obálky a pak jej ještě jednou přečetl nahlas: "Autor barvitě popisuje svět tisíce let po Veliké Konjunkci - záhadné katastrofě, která smetla lidskou civilizaci a přinesla na Zemi strašlivé obludy i lidi s nevídanými schopnostmi, kteří jim dokáží čelit... To je přeci pitomost," obrátil se s odsudkem na Passotiho. Lekl se. Archivář už nevypadal jenom znepokojený. Byl přímo vyděšený.

"C co jje to za knihu?" vykoktal.

"Jmenuje se..." začal Pavlovský, ale byl rozrušeným úředníkem přerušen.

"Tto vlastně není důležité... Podstatné je, že v dokumentech Petra III. jsem našel astronomicko - astrologické výpočty s poznámkami. Císař tehdy hledal konstelaci nebeských těles, která by podle astrologie měla znamenat katastrofu. Situace, kterou označil za konjunkci, má nastat za týden!"

"Vy jste se zbláznil. Proč by císař..." zarazil se Pavlovský a zůstal hledět někam za archivářova ramena. Passoti se zvolna otočil, aby zjistil, na co místopředseda vlády tak zírá.

Tři kroky od něj stál Jindřich II. a nepřítomně si pohrával s datovým modulem. Pak císař promluvil. Nezdálo se, že by o tom věděl: "Přílišná zvědavost může být na škodu, otroci."

× × ×

Tolik jsem věřil, že na ně opět pohlédnu.

Meč a magie...

Zemřeli v pustině...

Velká konjunkce začne příští týden. Tak málo by stačilo...

Můžeš mne chvíli poslouchat? Můj lid navždy odešel do legend.

Na Zemi jim jen málokdo věří.

Je to má chyba. Neměl jsem podcenit naši vynalézavost. Dávno vše mohlo být jinak.

Lituji pane.

TY lituješ? Nechápeš nic! Všechna sláva dvaceti tisíc let se rozplynula někde TAM! A tyhle mizerné náhražky ani nevěří, že to vše existovalo.

Lidé v kosmu jsou přístupnější pravdě. Pro pozemšťany je vzrušující jenom vlastní historie. Kdyby ji tak mohli poznat doopravdy...

Ty chceš svůj obrovský holosál...

Ó Pane!!!

Vem si ho. Dovoluji ti to. Nic už nemá smysl. Vyhráls...

Oslněný Jindřich II. zamrkal, když Císařskou ložnici zaplavilo jasné světlo solarového lustru. Dovnitř vtrhli gardisté a velitel stráže se znepokojeně zeptal: "Stalo se něco, sire? Strašlivě jste křičel..."

Císař na něj okamžik nechápavě zíral a pak sotva slyšitelně vydechl: "Ne, ne, ne. Byla to jen noční můra..."

× × ×

Nápřah a vrh. Drobná střela opustí ruku a zabodne se do pestrého kola. To je rozděleno několika soustřednými kružnicemi a pravidelnými výsečemi na dvaosmdesát dílků. Je to zábava stará asi tisíc let.

Dobrá hra na to, aby si lidé soustředění ve hlučném prostoru baru či předměstské hospody dokázali, že jim ani droga kolující v žilách nevzala všechen odhad a koordinaci pohybů.

Jenže obvykle očekáváte terč přesně tam. V baru či hospodě. Rozhodně ne v pracovně tohoto muže. Desítky miliard lidí jej s nádechem úcty zvou Jindřichem, druhým toho jména.

Pár stovek lidí jej stále ještě ze setrvačnosti oslovuje jako pana Wallace a pro skupinu skutečně nejdůvěrnějších přátel je prostě Henrym. Starobylé jméno pochází z mýtického, po staletí mrtvého jazyka obyvatel anglické provincie a již dávno je jenom zvukem. Ale ani tito přátelé nemají tušení, co vlastně císař nyní dělá. Ostatně, neví to ani on. Úplně mechanicky bere střely a jeho jediné úsilí spočívá v tom, aby se vůbec trefil do terče.

Jenže tady něco nehraje. Šipky sice mají ten správný tvar, ne jednom konci pružný hrot, na druhém několik křidélek, ale terč je nějaký divný. Kde jsou kružnice? Kde modročervené výseče? V kole na stojanu září mapa světa.

Jakmile se do ní zabodne šipka, změní se její měřítko. Z celého světa na mapu jedné provincie. Pak hrabství. Baronátu. A ještě blíže a ještě víc. Až tak, že se při troše dobré vůle dají zahlédnout i jednotliví lidé, jako hemžící se loutky. Jedna z loutek je zasažena, překvapeně se rozhlédne, odkud a co a opět spěchá za svým cílem. Mapa sama se opět vrátí k zobrazení celého světa. Vlastně ne. Jedna část mapy je úplně slepá, překrytá obrovským černým kruhem s nápisem

FINIS a šipky se jí z neznámého důvodu samy vyhýbají.

Úchop.

Nápřah.

Vrh.

Šipky se zjevují odnikud a opět mizí v terči. Navždy.

Úchop.

Nápřah.

Vrh.

Tělo nazývané Jindřichem, druhým toho jména, je bere úplně automaticky. Nevnímá únavu v paži, ani otláčená bříška prstů.

Úchop.

Nápřah.

Vrh.

Bůh rozdává šance.

× × ×

Císařský palác byl dostatečně velký a bohatě vybavený, ale na jednu maličkost architekti Úvodního století zapomněli: V zajetí představ o možných technologiích navrhli pro jeho obyvatele, hosty i pracovníky pouze klasická parkovací místa. Jakmile se na úkor kolových automobilů a přízemních vznášedel začaly používat univerzálnější, ale také mohutnější sub a hi orbity, přestalo místo stačit. Řešení se našlo v podobě vyhrazené plochy přímo na Centrálním letišti. Prostor byl od civilní části zcela oddělen, cestu do paláce zprostředkovávaly teleporty. Tak zde našlo prostor několik set člunů i větších lodí. Mezi nimi se téměř ztrácela jedna, o které by ani správce plochy nemohl říct nic určitého. Žádná imatrikulace. Nijak výrazný design. Vypadala jako zapomenutá. Ale parkovací poplatek byl řádně zaplacen na několik let dopředu a něco ve vzduchu, jen takový nejistý pocit, dávalo obsluze plochy na vědomí, že pátrání není na místě.

A právě k ní jednoho úterního rána v červenci roku 654 zamířil osamělý muž. Téměř nikomu nestál za pohled, pozornost všech poutalo přistávání výsadkového raketoplánu z bitevního kolosu Pompeius. Na jeho palubě přilétal velkoadmirál Jensenn. Významný návštěvník, i když jen jeden ze stovek hostů dnešních oslav. Neznámý se proplétal mezi techniky letiště i obyčejnými zvelouny, toužícími zahlédnout nejvyššího velitele. Přitom zjistil, že velkoadmirálův člun je naváděn přímo vedle jeho cíle. Stáhl se tedy do stínu pod jinou odstavenou lodí a čekal, až se ruch utiší. Raketoplán přistál, admirál se svým doprovodem vystoupili. Přijal hlášení velitele letiště a rozkázal: "Přenos do paláce!" Projekce ze stropu okamžitě zvýraznila na podlaze několik kruhů, kam byly zaostřeny paprsky přenosových soustav. Admirál se suitou do nich začali vstupovat a rozplývali se přímo ve vzduchu. Jeden muž z průvodu se však zdržel. Před vstupem do paprsku se rozhlédl a uviděl částečně skrývajícího se neznámého. Zamířil k němu. "Zdravím vás, Pavlovský. Co vás sem přivádí?"

Vicepremiér se nervózně usmál: "Služba, co jiného. Jeho veličenstvo má určitá podezření o situaci na Glennu. Přicházely odtud jisté znepokojivé zprávy - mám nenápadně zahájit vyšetřování, než se do věci zapojí inkvizice."

"Ale nepovídejte. Takazaši z Glennu je oddaný vazal."

"O knížete nejde. Nepravosti se týkají korporace Spacemine Altair."

"Ah, na civily není spoleh. Jen je pořádně provětrejte a někdy zase nashledanou," řekl admirál a odešel. Slyšel ještě Pavlovského odpověď, ale jak se při ní kníže tvářil, už neviděl.

Pavlovský vstoupil do lodi. V pilotní kabině sáhl do kapsy a vytáhl malý datový modul, který vsunul do slotu na řídicím panelu. Okamžitě se rozsvítila komunikační obrazovka, údaje ukazovaly, že loď má nejvyšší prioritu letu. Dál nemusel dělat nic. Automatická komunikace s letištní správou vyřešila všechny formality a pod vedením autopilota se loď vypletla z kryté plochy. Pak strmě vypálila k obloze.

Let nejvyšší možnou rychlostí ji během půl hodiny vynesl na vysokou oběžnou dráhu a nasměroval k impozantní konstrukci orbitální stanice Glennovo město. Pavlovský ji sledoval s tupým nezájmem, byť bylo rozhodně co sledovat: Koule o průměru sto kilometrů byla opsána pravidelným čtyřstěnem, jehož ramena se hlavního tělesa tečně dotýkala v šesti bodech. Z dálky vypadala oproti masě stanice křehká. Byly to však pěkně masivní konstrukce, hostící doky a přístavní sklady stanice. Bez potíží v nich mohly zakotvit i velké mezihvězdné obchodní lodi.

Ale k nákladním dokům Pavlovského člunek nezamířil. Zmizel v kilometrové šterbině pasažérského přístavu 3. Vystoupil a spolu se stovkami dalších náhodných cestujících prošel identifikačním zařízením. Nikdo netušil, že jméno, které na pokyn ze Země bezpečnostní systém zaznamenal, patří někomu zcela jinému. Anonymně tak prošel do vnitřních prostor a hnán příkazem uloženým do podvědomí zamířil k nejbližšímu veřejnému terminálu. Zde se ohlásil svým novým jménem a nechal si otevřít komunikační zásuvku. Vzápětí do ní vklouzl další modul. Instrukce uložené v paměti se ihned pustily do práce.

Pro Boha sdílejícího vědomí s císařem by nebyl problém, napojit se na elektronické systémy přímo. Ale Bůh se již několikrát v historii ukázal jako nespolehlivý element, mizející v nejméně vhodnou chvíli. V případě potíží by pak císař zůstal bezmocný. Aby se to nestalo, od toho byly tajné instrukce zakódované na nejnižší systémové úrovni. Pro přístup k nim bylo potřeba heslo a to nyní Pavlovského tělo osobně doručilo. Na displeji se na několik vteřin ukázalo krátké hlášení "Pravomoce přesměrovány." Vzápětí zmizelo, ale jeho vliv zůstal. Obvyčejný informační terminál pro turisty se proměnil na rezervní řídicí centrum Glenna. S vyblokováním bezpečnostním systémem nyní centrální počítač dokázal splnit každý, sebešilenější rozkaz. „Přenes loď SERV01 do vnitřní zóny.“ Do vnitřní zóny, mimo dosah senzorů...

Pavlovský, pokud to stále ještě byl on, se odhlásil.

× × ×

Císařský palác byl za ty stovky let několikrát přestavován, ale úpravy se nikdy nedotkly symbolu Impéria - veliké hvězdy svírané v prstech Ruky. Vždy zůstávala prázdná, jejími rameny vedly pouze výtahy k vyhlídce na vrcholu a další technické spoje. Při příležitosti šest set padesátého výročí založení Impéria se však pozornost císařských architektů zaměřila i na ni. Byla vyplněna, gravitační generátor přeměnil zadní stěnu na podlahu a nový kongresový sál s vyhlídkou dolů na hlavní město byl na světě. Vyhlídka nebyla statická, podlaha a stěny neustále pomalu rotovaly kolem středu a nabízely tak účastníkům jednání stále nové a nové pohledy na město. Úprava proběhla před již před čtyřmi lety a obvyklí hosté sálu si dávno zvykli.

Byl opět Den císařského desetiletí. Průběh slavnosti nebyl ničím narušen. V Chrámu vzpomínek skončil svou neslavnou životní pout' velkoobchodník s bílým masem Seymon Veltman a hosté, uspokojení děsivým divadlem, se rozešli. Pravidelné setkání pracovníků Sboru císařských vyšetřovatelů a císaře však bylo rozšířeno i o příslušníky významné pozemské šlechty a vysokých důstojníků flotily. Neobvyklé přání bylo vyslyšeno a jak se blížila hodina Prohlášení, začaly se konferenční sály paláce plnit pozvanými. Několika stovkám těch nejvýznamnějších se dostalo cti účastnit se jednání po boku samotného císaře v sále Hvězdy. Těm ostatním zprostředkovávaly přenos do kongresových sálů holoprojekce. Zatím ukazovaly výhled stropem na město a záběr na císařovo křeslo, dosud prázdné. Tisíce pozvaných hostů tedy téměř bezcílně bloumaly všemi směry, obchodní kontakty na osobní úrovni byly stejně důležité jako pouhá setkání starých známých.

Pokud by někdo z ochozů sledoval dění pozorněji, spatřil by v té záplavě blondýnů, brunetů či černovlasých jistou anomálii. Stříbrné vlasy jednoho z návštěvníků se tu vyjímaly podivně. Kdo by jej neznal, mohl by jej začít litovat, že ho čeká brzká smrt, ale byl by na omylu. Onen neznámý byl kníže Charles Takazaši. Správce Glennova města. A rozhodně se nechystal zemřít, alespoň ne příliš brzy. Vrásčitá tvář a vlasy prokvetlé šedí byly jeho dědictvím po předcích. Byl pokračovatelem starobylého samurajského rodu. Jeho prapředek, Isaroku Takazaši se kdysi příliš angažoval v marném boji za nezávislost Japonska na Říši, což ho stálo vynucený odchod do svatozemského exilu. Jeho praděd zase vykonal jistou, v mlze utajení zahalenou maličkost pro císaře Jana IV., čímž si vysloužil povolení k odchodu ze Svaté Země a udělení léna vysoko na oběžné dráze planety předků. Oženil se pak s dívkou z centrální říše. Jejich děti od ní získaly dlouhověkost, zatímco od něj předčasné chátrání organismu, které se jako prokletí vleklo všemi generacemi. Ale to nebylo podstatné. Bez ohledu na vrásky v exotických tvářích žili a vládli, pod správou rodu se ze stanice stalo místo vyhlášené pořádkem a důsledným dodržováním zákonů.

Dnes byl poněkud zmatený. Měl sjednanou schůzku, ale druhá strana se bez omluvy nedostavila. Jak se tak rozhlížel a pátral po nějakých stopách hostitele, zahlédl v tom chaosu svého tajemníka. Přivolał si jej. "Nezahlédl jste knížete Pavlovského?" otázal se ho tiše, když se volaný přiblížil na doslech.

"Ne pane. Jeho excelenci místopředsedu jsem nezahlédl od rána."

"Nezanechal vám pro mne vzkaz?"

"Ne. Vypadal pouze hodně ustaraný a přitom jakoby duchem nepřítomný..."

"Bavíte se o Pavlovském?" zajímal se nějaký muž v uniformě admirála flotily. "Ráno jsem ho viděl na služebním letišti. Startoval ke Glennovu městu."

"Co by tam dělal, u všech čertů. Vždyť jsme si schůzku dojednali zde!"

"To nevím, údajně měl vyšetřit... Pozor, císař přichází!"

Ozval se gong, první znamení. Všichni honem spěchali zaujmout svá místa. Do chaosu zazněl druhý a po něm, po krátké přestávce, Velká hymna. Když dozněly její tóny, císař vstoupil. V davu zašumělo. Císař šel jako spoutaný, jako by se zoufale snažil vzdorovat, ale přitom byl nevybíravě strkán. Došel na své místo. Rozhlédl se po sále a pak, bez pozdravu, začal mluvit. Jeho projev neměl ani hlavu, ani patu, byla to jen nekonečná sbírka nahodilých výroků. Monotónní hlas vládce kladl svá šílená slova jedno za druhé, bez přestávky, bez intonace. Nedokázali se však zbytečnému proslovu vzepřít a věděli proč. Všichni v sále byli příslušníky té nejvyšší šlechty, elita mezi elitou, jejich vyšší psychické schopnosti ležely jen krůček za schopnostmi samotného císaře. Více než dobře si uvědomovali, že je císař, nebo spíše Bůh drží ve stavu letargie, který vylučuje vzpouru. Přesto si však někteří začali skládat střípky slov tak, jak asi byla myšlena... 'císař zešilel... ne, zešilel Bůh, bez jeho podpory císař nic nesvede... Země zázraků? Jak by to chtěl dokázat!... příletá skutečně konvoj vesmíranů? Jaký úkol byl vnucen Pavlovskému a Passotimu? Kdo je to vůbec ten Passoti... Archivář?"

"Pohleďte ven. Nyní spatříte něco, co již nikdy více," přerušil jejich pomalu plynoucí myšlenky hromový výkřik císaře.

Bezděčně ho uposlechli. Co uviděli, jim skutečně vyrazilo dech. Město dole pod nimi se proměnilo na obraz chaosu. Jeho světla pohasla, jen proudy vozidel byly dobře viditelné díky rozzářeným reflektorům. Do poslední chvíle poslušně následovaly pokyny centrálního řídicího systému, aby se náhle vymkly kontrole. Na něco takového nebyli jejich řidiči připraveni, neovladatelné stroje bezcílně narážely do budov či jeden do druhého. Škody musely být ohromné, vždyť bylo vidět dokonce několik explozí pohonných jednotek, se všemi možnými následky. Výpadek řídicího systému? A co ochranné štíty budov, jak to, že ty nezabránilly nárazům? A vůbec, všech budov? Něco takového bylo nemožné, energetická soustava byla tolikrát jistěna, že výpadek více než jednoho domu byl těžko uvěřitelný. "Ne tam dole, otroci. Nebeská znamení kreslí smrt do vaší knihy osudů... Utikejte, ten blázen sheee..." Hysterický výkřik, který se vydral z císařova hrdla, umkl v polovině. Na obloze se zablesklo, ale Takazaši tomu nevěnoval pozornost, stejně jako nehodlal přemýšlet o vnitřních soubojích císařské duše. Nepříjemný pocit, který měl od samého začátku jednání, ho nutil co nejrychleji zmizet. A nedokončený výkřik ho jen urychlil. Na císaře brát ohledy nemusel. Tělo vladaře strnulo v postoji s široce rozpaženými rukama a hlavou zakloněnou dozadu v podivném gestu vítání. Dostal se ke schodišti, které v několika velkolepých gravitačně stabilizovaných smyčkách napojovalo svislou plochu sálu k podlahám zbytku budovy. Nebyl sám. Několik dalších šlechticů a důstojníků mělo tentýž nápad, bylo jich stále víc.

Takazaši se dostal sotva do poloviny šroubovice, když se z nitra Ruky ozval ohlušující rachot výbuchu. Výtahovou šachtou z kosmického skla se prohnal oslepující plamenný sloup. V jednotlivých patrech vyrážel dveře, vrhal se do chodeb a zakládal požáry. Ke schodišti nepronikl. Nebylo to třeba, schody nyní stejně vedly z pasti do pasti. Takazaši ucítil zakolísání přitažlivého pole a pak si v jediném okamžiku podlaha a stěny vyměnily místo. Sotva se stačil chytit zábradlí. Někdy nešťastník to nestihl a se zoufalým výkřikem se zřítíl dolů do sálu. Z toho se nyní stal obrovský mlýn smrti. Stoly, židle, lidská těla, všechno se to bezmocně přelévalo na dně nemilosrdně rotujícího bubnu a výkřiky bolesti byly stále slabší.

"Lidé, je tu někdo z flotily?" uslyšel zoufalý výkřik a hlas plný děsu pokračoval: "Zavolejte na loď, ať nás odtud dostanou!" No jistě, teleporty stanice, uvědomil si a volnou rukou zašátral v kapse po komunikátoru. O telepatii se ani nepokoušel, věděl, že na vzdálenost tisíců kilometrů by měl šanci jen císař. Ale tělo Jindřicha II. se pomalu měnilo na beztvárý krvavý masu a jeho duše se stala nepřitelem.

Kníže svůj přístroj nenašel, při ořesu ho musel vytrádit. V nastalé temnotě nebylo možné sledovat obleky a uniformy přežívajících, proto mohl jen trpně čekat, jestli se najde někdo s větším štěstím. Našel. Náhle zabzučel teleport a on změnil polohu o pár tisíc kilometrů, kde se roztáhl jak široký tak dlouhý v hangáru nějaké lodi. Chvatně vstal, otřepal si oblek a rozhlédl se, zda si někdo všiml jeho chvilkové trapné situace. Nikdo ho nebral na vědomí. Kdo měl ruce a nohy v pořádku, ten se staral o další dávky zachraňovaných. Nebyla žádná zranění, ta vyléčil transportér, ale psychický šok mohl odstranit jen klid. Ne všem se ho však dostalo. Takazaši zaslechl rozhovor, tak tak na mezi slyšitelnosti v panujícím hluku: "Sabotáž... kníže Pavl... stabil... do atmosféry... dvě hodiny... evakuace... nemožná!"

Vydal se k hovořícím, ale ti zatím zmizeli v davu. Místo nich se setkal s vojákem námořní pěchoty, který mu ohleduplně řekl: "Pojďte raději se mnou pane, je potřeba uvolnit místo."

"Ano, jistě... Seržante, zaslechl jsem zvěsti o nějaké sabotáži. Co se vlastně stalo?"

"O tom nic nevím, pane," voják se nejistě ohlédl. "Mohu vás zavést na štáb, jestli chcete..."

"Ano, to rozhodně chci," prohlásil rázně Takazaši. Rozhlédl se kolem sebe po nějakých hodinách. Na stěně hangáru byl velký informační displej. Mimo desítky provozních údajů tam byl i čas. Císařův šílený proslov trval velice dlouho a jeho zákeřné vyvrcholení nastalo pozdě v noci, po půlnoci centrálního času.

× × ×

"Jak je to dlouho, co Glenn opustil vyhrazenou oběžnou dráhu?" zeptal se admirál Musawa svých důstojníků shromážděných v místnosti strategického velení vlajkové lodi Octavianus. Pohlédl na velké hodiny na stropě - bylo něco po jedné v noci pražského času.

"Asi dvacet minut. Současně s explozí v císařském paláci."

Musawovi se mihla před očima vzpomínka na děsivý plamen, který prošlehl kongresovým sálem číslo pět. Otrásl se. Později se nevyhne důkladné psychoterapii, ale teď musí utopit vzpomínku pod náporom aktuálních problémů. "Jestli stanice dopadne na povrch, zabije několik miliard lidí. Vždyť je velká jak planetka. Spojte se s pozemním velitelstvím, ať okamžitě zahájí palbu AM děly. Konečně k něčemu budou."

"Nemožné pane."

"Co tím chcete říct? Netvrdíte mi, že ti mizerové, co se nás pokusili zabít v paláci samotného císaře, taky zničili všechny pozemské vysílače."

"To ne pane. Zato se kolem Země začal zatahovat PAAS."

Admirál se zamračil. "PAAS? Protiasteroidní štít Petra III? Vždyť byl zrušen a jeho generátory rozebrány!"

"Bohužel pane. Existuje a nabíjí se. V současné době dosáhl kapacity téměř 30 procent. Ale už to stačí na úplné odstínění jakéhokoliv spojového prostředku, včetně teleportů. Vždyť ho měli zrušit hlavně kvůli té nehodě na spojové stanici 3.1."

Nehodu na stanici 3.1 měl Musawa dobře v paměti, protože ji jako jeden ze skupiny technických důstojníků flotily kdysi vyšetřoval. Byl to průšvih z řádu těch velkých, přestože blednul před událostmi dneška. Ale tehdy to byla hrozná věc. Při simulacích provozu superštítu někdo zodpovědný přehlédl, že jeho principy kolidují s mezihvězdným spojením, hlavně v oblasti deltarezonance třetího stupně urychlovače. Nikdo o tom neměl ani tušení, dokud se během praktických zkoušek nevydala na veřejnou poštu důchodkyně B. W. a nenechala svému vnukovi někde na Harrogatově světě poslat vzkaz: "Vytáhni mě z té zatracené Naděje, už to tu nemůžu vydržet." Vteřinu poté měla po starostech. Z vysílací stanice nezůstalo nic a její okolí zmizelo v kilometrovém kráteru, protože otevřený subprostorový kanál štít doslova vyzkratoval a z výšin tří stovek kilometrů se přiřítíl gigantický plasmový výboj... Vzpomínka se vytratila, Musawa se vrátil do žhavé současnosti a zeptal se: "Co Měsíc a jeho protimeteorická ochrana?"

"Admirále, musím vás zklamat. Krom Země je celá soustava Sol bez energie!"

"A Země pracuje na své zkáze," povzdychl si Musawa. "V tom případě to musíme udělat my. Spojte se ihned s ostatními loděmi a zahajte koordinovanou palbu na stanici, dříve než pronikne pod štít."

"Zbláznil jste se?" vykřikl na něj neuctivě kapitán lodi. "Žije tam padesát milionů lidí!"

"Já a blázen!" Musawa skočil k ovládání holografického displeje. Změnil zobrazení. Z mapy situace na reálný obraz stanice, zabíraný z jině, bližší lodi. "Tak se na to sami podívejte! Třením o štít se stanice rozpaluje tak, že se z povrchu odpařují tristaniové pancíře. Rotuje jak šílená, protože nepracuje gravitační stabilizátor. Její zdroj energie byl zničen... Jestli tam touto dobou ještě žijí nějakí lidé, tak se zbláznili strachy a my pro ně můžeme udělat jen to, že o hodinu zkrátíme jejich utrpení!"

"Nesouhlasím. Nevyzkoušeli jsme všechny možnosti - kdo to u všech čertů ruší!"

Dveře se otevřely signálem zvenčí. A dovnitř vstoupil... "Kníže Takazaši! Vy zde? Přicházíte ze stanice?" Výkřiky překvapených důstojníků pršely ze všech stran. Hned první slova příchozího však zmařila jejich naděje, že se snad ze stanice někdo dostal: "Admirále Musawo! Co se stalo? Slyšel jsem zvěsti o nějaké sabotáži, ale nikdo mi nedokázal odpovědět přesněji," zeptal se totiž.

Nadějeplné výkřiky umlkly a vystřídalo je hrobové ticho. Po několika vteřinách ho protrhl Musawa. "Má odpověď bude pro vás zvláště bolestná, kníže," pravil tiše. "Sabotovali Glenna. Padá do atmosféry, není síly, která by ho

zastavila..."

V Takazašiho tváři se odrazilo střídání celé škály pocitů. Z původního znepokojení na děs, pak beznaděj. Nohy mu vypověděly službu a on ztěžka dosedl do nejbližší židle. Ostatní ohleduplně mlčeli a jenom ho pozorovali. Náhle je překvapil. S výrazem nové naděje vstal. Řekl: "Chci tam."

"To je sebevražda!" vykřikl kdosi. "Ze stanice se stala jedna velká rozpálená centrifuga, ze které každou minutu prýští miliony litrů vzduchu! Nikdo tam nemohl přežít!"

"Jak to víte? Vaše senzory jsou teď slepé, vidíte jen hořící povrch a slyšeli jste o explozi jádra... Ale co ty desítky kilometrů prostor mezi jádrem a povrchem! Jestli je jen nejmenší šance někoho zachránit, musím se o to pokusit. Musawo, je to má loď, já jsem jejich kapitán. Nebudu se tu z bezpečí dívat, jak se šedesát let mého života rozpleskne o povrch. Je tam má rodina, přátelé a miliony obyčejných lidí, kteří mě panství přijali jako svůj domov. Nemohu je zklamat!"

"Co chcete dělat!"

"Má rezidence a celý okolní správní sektor je plně soběstačný, včetně pancéřového povrchu a vlastních generátorů energie. Je to vlastně jeden ohromný záchranný modul. Garďa by ho mohla použít, ale oddělovací kód znám jen já. Proto tam musím za každou cenu."

"Není čas. Jestli se nad stanicí zavře štít, tak nejen že nikoho nezachráníte, ale budete mít na svědomí spoustu dalších lidí, až nedotčená stanice dopadne."

"Dejte mi deset minut. Víc nepotřebuji."

Admirál na něj vteřinu hleděl a rozhodl se: "Majore Hanksi," oslovil jednoho ze svých důstojníků, "doprovodte knížete do výsadekového centra a dohlédněte, aby dostal veškeré vybavení, o které bude žádat."

"Rozkaz!" zasalutoval pověřený a vybidl knížete na cestu. Ten kývnutím poděkoval a ještě jednou se podíval na zobrazení situace. Sledoval hlavně rychlost průniku tělesa pod úroveň štítu. Pak promluvil: "Admirále, jak jsem řekl. Potřebuji deset minut čistého času. Jestli do jedenácti minut od mého přenosu nedojde k úplnému oddělení sektoru, zahajte palbu vším, co máte."

Musawa na něj pohlédl, když promluvil, byla v tom více než patrná dávka nové úcty: "Jak rozkazujete, vaše excelence..."

× × ×

Tisíce námořníků, od nejnižších, až po těch pár přeživších admirálů sledovaly odvážný pokus o záchranu stanice na monitorech. A přestože to byla jedinečná příležitost pro velké sázky, nikdo si nedovolil něco takového jen navrhnout. Osm a půl minuty od Takazašiho přesunu se otáčky stanice začaly snižovat a těleso se pozvolna stabilizovalo pozůstatkem jednoho hrotu ve směru letu. Tento částečný úspěch přivítal bouřlivý potlesk. Ten ale nebyl ničím proti tomu, který následoval, jakmile se z chráněné polokoule gigantického tělesa vyloupil několikakilometrový blok a začal stoupat do volného prostoru...

"Admirále Musawo," ozvalo se na můstku Octaviana, "záchranná operace skončila. Zahajte destrukci trosky!"

× × ×

"Admirále, štít kolem planety dosáhl intenzity 45 procent. Přikážete stornovat palbu, její účinnost je nulová," oznámil velitel senzorového střediska major Derrick.

"Tak to přece dokázali," povzdechl si Musawa na adresu anonymních teroristů a šel se sám podívat na výstupy skenerů. Poslední kilometry do ruda rozpáleného Glennova města zmizeli pod úrovní silové přehrad a na ně zbyla role pasivních diváků. "Za tohle můžete vy, Takazaši!" zanádal na vrátivšího se šlechtice holografická projekce kapitána Worbacka, velitele jiného z kolosů. "Kdybyste neodpálil záchranný modul přímo do vesmíru, klesala by stanice pomaleji."

Kníže neřekl ani slovo, jen se zamračil a důstojníka odkázal do patřičných mezí sám admirál: "Klid kapitáne. Hmotnost modulu byla proti hmotnosti stanice zanedbatelná." A aby mu to ještě trochu okyselil, přikázal mu, aby bezmocný záchranný modul navedl na stabilní oběžnou dráhu kolem planety.

"Stanice zvýšila oběžnou rychlost," oznámil současně Derrick.

"Co tím k čertu chtějí dokázat?" vybuchl Musawa.

"Energie tělesa je závislá na jeho hmotnosti a rychlosti," připomněl mu Takazaši. "Chce zhoršit následky dopadu."

"Kdo! A Proč? Kdybych tak toho zmetka dostal do ruky!"

"Byl jste od něj takových sto metrů. Já necelých dvacet."

"Od koho!?!"

"Od císaře..."

Musawa zbledl: "Nerouhejte se! Císařova duše chránila lidstvo po stovky let!"

"Tak ji to přestalo bavit. Co si pamatujete z Jindřichova proslovu?"

"No... Hm... Samé hlouposti, jako že..." začal rozpačitě admirál, pak se zarazil a po vteřině vyhrkl: "Vlastně vůbec nic!"

"No vidíte. Pust'te jeho záznam, poslední minuta bohatě postačí." Admirál jen kývl, jeho podřízení rychle vykonali co bylo třeba. Z reproduktorů se opět ozvala císařova hrozivá slova: "Pohled'te ven. Nyní spatříte něco, co již nikdy více," následovaná zprvu nedůtklivým, posléze hysterickým výkřikem: "Ne tam dole, otroci. Nebeská znamení kreslí smrt do vaší knihy osudů... Utíkejte, ten blázen sheee..."

"Myslím, že není sporu o tom, komu ten hlas patřil," vzdychl si Musawa. "Ale stále zůstává otázka, proč by to dělal?"

"To nevím. A nevěřím, že by to v celém Impériu nějaký člověk věděl..." téměř zašeptal Takazaši a skryl obličej v dlaních. Stáli tiše na můstku, obklopeni desítkami nižších důstojníků pracujícími na svých úkolech a utápěli se v bezmoci. "Co myslíte že se stane, až dopadne..." zaznělo odněkud. Mohl to říct kdokoliv z nich, mysleli na to všichni.

Derrick se po hlase ani neotočil. Spustil velkoprostorovou projekci svých displejů a začal předváděné popisovat jako profesor na přednášce, jak se pokoušel potlačit osobní hrůzu služební precizností: "Stanice Glennovo město padá po spirále, jejíž kontaktní bod leží zhruba v oblasti provincie Oceanis. Při její hmotě, rychlosti a zejména rozměrech pro ni oceán nepředstavuje překážku, bude se jím valit a vyvolá vlnu tsunami neobyčejných rozměrů, která smete západní pobřeží provincií Nordam a Soudam. V závislosti na náhodných jevech se může převalit přes pevninu Soudamu a pokračovat možná až do Afris. V páse širokém několik desítek a dlouhém stovky kilometrů za sebou zanechá jen spálené či rozplavené ruiny. Další škody budou záviset na tom, kolik vody vymrští a vypaří do atmosféry během svého kontaktu s povrchem."

"A ztráty na životech?"

"Přímé ztráty odhaduji na několik stovek milionů osob, podle toho, zda pozemní velitelství stihlo či nestihlo vyhlásit poplach."

"To není tak hrozné," řekl Hanks a Musawa ho chtěl v první chvíli na místě popravit. Ve spojení s ohromnými počty mrtvých ta slova zněla neskutečně bezcitně. Pak se vzpamatoval. Uvědomil si, že on sám od Derricka také očekával spíše slova o miliardách zabitých lidí.

"A následné škody?" zeptal se raději.

"Těžko říct. Vše závisí na tom, jak rychle se zase dostaneme na povrch." Tohle byla nejhorší neznámá z celé rovnice smrti.

"Copak zatím skutečně nemůžeme nic dělat? Prostě je necháme zahynout? Kníže, stanice měla samodestrukční mechanismus, proč jste ho nepoužil! Pokud by se nad oceánem rozpadla na tisíce částí, nemohla by způsobit tolik škody," ozvala se opět jedna Worbackova žaloba. Tentokrát živě, kapitán se po splnění svého úkolu nechal na Octaviana přenést.

Takazaši se k mluvčímu otočil a ve tváři byl více než vážný. Důstojník se při pohledu na jeho zoufalství zastyděl a začal se omlouvat, ale kníže ho umlčel a zvolna odpověděl: "Sabotáž byla příliš důkladná. Ten kdo ji nařídil provést, chtěl mít absolutní jistotu, že stanice dopadne a způsobí katastrofu... Můžeme se jen modlit, aby si to na poslední chvíli rozmyslel..."

"To je jen chabá naděje."

"Ano, chabá..."

× × ×

Kei'as ajši, teh waormi Gao...

Smutek Bohů je víc než smutek smrtelníků. Smutek Bohů zasahuje všechny.

Deset...

Devět...

Osm...

Sedm...

Šest...

Pět...

Čtyři... Nechceš si to ještě rozmyslet?

Tři...

Dva... Jsou jen mí!

Jedna...

TEĎ!

× × ×

"Pane, stanice začíná zrychlovat!" Výkřik řadového senzoristy přilákal pozornost všech lidí na můstku, nejen jeho přímého nadřízeného.

"Jak?" chtěl vědět Takazaši.

"Nepředstavitelně..." sotva vydechl odpověď Derrick. Na víc neměl čas.

Energetické pole štítu se nijak neprojevilo na průhlednosti atmosféry. V šeru nastávajícího rána, které halilo Afriku a Evropu se trasa letícího kolosu promítala jako ohnivý šíp. Náhle se tam dole zablesklo, mnohem dříve než by čekali a na všechny strany se začala šířit žhnoucí vlna. Zůstával po ní zpočátku slabý, ale stále silící svit požárů.

"Tak to je ten náš milosrdný bůh... Ten parchant ji vážně nechal dopadnout..."

"Rychle!" poháněl podřízené Musawa. "Jak vypadají nové předpoklady?"

"Pane... Je to beznadějně. V poslední tisícíně vteřiny před kontaktem se stanice pohybovala rychlostí přes třicet kilometrů za sekundu. A co je nejhorší... byla proti povrchu mrštěna prakticky kolmo... Jedním rázem změnila vektor o celých osmdesát pět stupňů..."

"Při její váze... Jaká neuvěřitelná energie musela být použita. Proč nám svou sílu musel předvést zrovna ničením..." stýskali si velitelé, zatím co Derrick je od svých přístrojů zahrnoval jobovými zvěstmi. "Značná destrukce povrchu, můžeme předpokládat, že žárová vlna zasáhne téměř celou Eurasii i Afriku. Další kontinenty budou zasaženy následnými jevy. Na povrchu budou strašlivé ztráty na životech a v podzemí... Lidi tam to odsoudí ke hladomoru..."

Můstkem zazněly hlasy plné vzteku i beznaděje. Mezi členy posádek jen málokdo neměl na Zemi rodinu či přátele a jejich pravděpodobná smrt v naprostém odloučení námořníky deptala. Stáli či seděli na svých místech a vytřeštěnými očima sledovali zabíjenou planetu.

Musawa po několika minutách vykročil doprostřed můstku a řekl: "Pánové... Povstaňte prosím spolu se mnou a uctěme památku našich bližních, jimž jsem nemohl přijít na pomoc, minutou ticha..." Nechal jim trochu času na první soukromý šok, teď přišla chvíle na oficialitky, které se tak pěkně vyjímají v kronikách. Povstali.

Bylo toho jen málo, co mohla mocná flotila pro Zemi učinit.

× × ×

Jaké škody může napáchat totální výpadek zásobování elektřinou v civilizaci, která je na elektřině závislá? Neskutečné. Do náhradního sídla Říšské rady se celé dny valila kvanta špatných zpráv. Zhroucení zabezpečovacích systémů. Přerušená výměna vzduchu. Havárie dopravních prostředků. Panika. Narušená výroba a úniky nebezpečných látek... Statisíce mrtvých a škody v řádu stovek bilionů kreditů. Prvořadým cílem se stalo obnovení dodávky energie. Stovky transportů vyrazily z Vnějších světů směrem ke Slunci, naložené vším, co se podařilo najít ve skladech náhradních dílů elektráren. Několik menších křižníků přistálo u planetárních měst, i za cenu toho, že se možná již nikdy nevznosou a připojilo své zdroje do místních rozvodů. A do všeho toho zmatku: "Máte nějaké zprávy o situaci na Zemi?"

"Jen výsledky telemetrie. Po celém povrchu zuří požáry. Zastínění povrchu dosáhlo minulou hodinu šedesát dva procent. Totální zatmění očekáváme kolem zítřejšího poledne. Bez ohledu na ohně nastává ochlazení - průměrná teplota středních vrstev atmosféry poklesla o patnáct stupňů v době posledního měření," hlásil operátor.

"To přece není možné. Atmosféra planety má větší tepelnou setrvačnost, tak rychlý pokles není přirozený," nedůvěřivě prohlašoval jiný příslušník posádky střediska, první se nenechal rušit. "Dále bylo pozorováno několik vln tsunamí. Nebyly vyvolány dopadem stanice, ale až následnými otřesy. Odhadovaná intenzita, osm až devět stupňů dle Richtera..."

"To je děsné... A skutečně nám neodpovídají? Nepokusili se o třebas jen obyčejnou světelnou signalizaci?"

"Ne pane..."

"Pokračujte. Sledování i vysílání..."

Nežůstalo jen u pasivního průzkumu. Dvě dálkově řízené lodi se pokusily proniknout štítem. Jedna explodovala ihned při prvním dotyku, druhé vypověděly službu motory a ona se volným pádem zřítíla na povrch. A pak, třetí den od katastrofy, planeta zmizela úplně.

Když to pracovník observatoře na Octavianovi oznámil admirálu Musawovi, admirál div nevyletěl z kůže: "Nežertujte poručíku. Jak může planeta zmizet?"

"Mluvim pravdu. V celém rozsahu viditelných i neviditelných záření je Země zcela transparentní. Její přítomnost prozrazuje pouze magnetické a gravitační pole. Dokonce ani nevyzařuje teplo!"

"Počkejte, hned jsem u vás!" Vydal povel ke svému přenosu a v mžiku byl na observatoři. K vlastnímu překvapení tam uviděl... "Co tu děláte, kníže Takazaši?"

Oslovený mu klidně odpověděl: "Starám se. V daném okamžiku jsem nejvyšší představitel civilní správy v prostoru soustavy Sol." Mluvil klidně, ale admirál vycítil jeho skrývaný hněv. Z možného sporu proto raději vycouval: "Omlouvám se, vaše excelence. Jsem poslední dobou poněkud přepracovaný..."

"To my všichni," povzdechl si kníže. Gestem vyzval admirála ke spolupráci. Musawa přistoupil k přehledovému displeji a sám vyzkoušel několik sledovacích metod. Operátor skutečně nelhal. Země byla dokonale skrytá.

Zabzučel komunikátor. Musawa proklel volajícího na věčné časy a odpověděl na výzvu. Volalo měsíční velitelství. Admirál nějakou dobu naslouchal. Pak jen krátce odpověděl: "Ano, něco připravíme" a ukončil hovor. "Lidé na Měsíci blázní strachy," odpověděl na nevyřčený Takazašiho dotaz. "Bojí se, že Země zmizela úplně a že to Měsíc vymrští na bludnou dráhu sluneční soustavy."

"Můžeme to snadno vyvrátit. V Tychově městě a v oblasti Kopernikus byla plně obnovena dodávka energie. Předáme místním médiím prohlášení o skutečném stavu. Tím pokryjeme polovinu měsíční populace. A ve zbytku... Pošlete tam dobře poučené výsadkáře, ať to lidem vysvětlí."

"Jestli budou nepokoje pokračovat, bude nutné zavést stanné právo."

"To má čas."

"Zatím. Co když za chvíli nebude?"

"Vojáci ať podávají informace, sílu zatím nepoužívejte. Pouze pro nutnou obranu v odůvodněném případě."

× × ×

Bylo to společenské centrum. Byla to lodní kaple Cesty. Bylo to nástupiště posádky Octaviana. A bylo to obrovské. Alespoň pro dvacet účastníků jednání to bylo velké až moc. Uprostřed sice stálo židlí mnohem víc, ale přes předem oznámený čas jednání hrály proti účastníkům přesilovku sedm na jednoho. Důstojníci to vzali poněkud rozpačitě na vědomí a nechali se přesunout do přiměřenějšího sálu strategického velení.

Jakmile se opět usadili, vzal si jako hostitel slovo Musawa. Důležitá jednání by sice měl zahajovat velkoadmirál, leč mrtvola velkoadmirála Jensenna mrzla někde dole na Zemi a jiného flotila neměla. Musawa je tedy stručně uvítal, shrnul nedávné události, politoval kolegy, kteří neměli více štěstí a přednesl hlavní téma: "Pánové, musíme urychleně zvolit nového císaře."

"Myslím, že moc možností na výběr nemáme," odpověděl viceadmirál Hanok. "Pokud zvolíme někoho jiného než Takazašiho, máme na krku revoluci."

"Máte pravdu. Masy jsou iracionální, zásadně se nerozhodují hlavou. Ale domnívám se, že pokud by o volbě někoho jiného rozhodla širší rada, tak by se lidé podřídili." podpořil ho částečně admirál Hepburn.

"Jak moc, širší..." nadhodil Hanok.

"No například guvernérů sektorů určitě. Členové zvláštního vyšetřovacího sboru... A podobně."

"Víte, kolego... Možná jste se dosti dobře neseznámil se situací. Nezůstalo jich ani tolik co nás. To už bychom rovnou mohli pozvat lidi z ulice."

"Nevím, o čem vlastně diskutujeme. Císařem se vždy stával buď důstojník flotily, nebo inkvizitor. Takazaši není ani jedno ani..." mluvčímu došel argument dříve než dech.

"Jsem rád, že vám to došlo, admirále. Takazaši absolvoval Akademii, byl správcem největšího orbitálního města a jako kníže je na tom s vyššími schopnostmi určitě lépe než kdokoliv z nás."

"Mimo jiné, pánové. Dnes jsem viděl hlášení velitelů lodí. Zpráva o Takazašiho hrdinství se rozšířila mezi prostými členy posádek jako oheň. Nemá smysl riskovat nepokoje v jediné mocenské složce, která může zaručit pořádek v této kritické době."

"Tak tedy... Kdo je pro?"

"Já. Konce konců, je mu téměř sedmdesát a navíc má narušený genetický profil. Dlouho nevydrží. Až nadšení opadne, můžeme zanedlouho prosadit někoho vhodnějšího."

"Ano. Je to dobré řešení."

× × ×

'Ať žije císař! Ať žije Takazaši!' burácelo z reproduktorů nadšení davů v ulicích Tycha. Šlechta shromážděná v městské aréně byla mnohem rezervovanější. Podřídili se volbě téměř bez námitek. Odpřisahali novému vládci věrnost, ale víc neslibovali ani neočekávali. S novým rozdělením území se moc počítat nedalo. Mnoho významných správců sice zahynulo, všichni však měli dědice, kteří je ihned zastoupili. A na volené posty koordinátorů se nikdo moc nehrnul. Proto byli odhodláni vyčkat na inaugurační projev a pak zmizet.

Hluk davu se vystupňoval - císař vystoupil na tribunu a jeho holoprojekce v nadživotní velikosti se objevily na každé křižovatce. Utišil nadšené příznivce slavnostním pozdravem, okamžik vyčkal a začal mluvit: "Dámy a pánové, občané. Děkuji vám za projevenou důvěru a slibuji vám, že ji nezklamou. Nás všechny čeká zodpovědný úkol - obnovit v Impériu řád. Nešťastné události minulých dní, které vyvrcholily zmizením samotné Země se nesmějí stát důvodem pro rozvrat. Z toho důvodu bude zachováno říšské právo v plném rozsahu a rozhodnutí mých předchůdců nebudou zpochybňována. Žádné z nich."

Z ochozů se ozvalo zklamané zahučení, Takazaši to však přešel bez poznámek. Pronesl ještě pár obecných frází a shromáždění rozpustil. Sál se začal vyprazdňovat. Jen skupinka uniformovaných mužů se zdržela a nevraživě za odcházejícím Takazašim zírala. "Naštěstí je to jenom dočasné," utrousil mezi zuby admirál Musawa.

"Ano, jenom dočasné," zaznělo jako v ozvěně...